

بسم الله الرحمن الرحيم

سکروتهی په ایرو کنبی

(شعري ټولگه)

محمد خلیل مهجور مسید

Ketabton.com

تړون

د هغو بي درکه پښتنو په نوم چې تر مودو
مودو په خپل وطن کښي بي درکه دي- او
خويندي، ميندي يې د راتلو لارو ته گوري-

په تابه بوتې زرغونه وي
زه خواره هيله د راتلو درته لرمه

ټول حقونه دليکوال سره خوندي دي

- د کتاب نوم : سکروتي په ايرو کښې
- ليکوال : محمد خليل مهجور مسيد
- اول چاپ : ۲۰۲۱م
- کمپوزنگ : رياض ساحل (03412311323)
- ټاټل : حمد الله (خوازه خېله بازار، سوات)
- شمېر : ۱۰۰۰
- بيعه : ۲۵۰ روپۍ

د مېلاوېدو درک:

- يونيورسټي بک ايجنسي پېښور
- اباسين کتاب پلورنځايي (قصبه کالوني، کراچي)
- صاحبزاده سټيشنرز اپنډ بک سيلرز ډېره اسماعيل خان
- عبدالله بک ايجنسي بولان مارکيټ ټانک-خېبر پښتونخوا

سرلیک

بسم الله الرحمن الرحيم

وايي د مشرانو خبرې د کاني کرښې وي - متل دای - " د لمر په وړانگو کښې ډېوې بلؤل کار د حماقت دای " بېشکه ساده توب خو خود دای چې پر آسمان ځلانده لمر وي ، او يو څوک په ورغوي ډېوه گۍ گرځوي خلکو ته د لمر وړانگې ښايي -- بالکل همدغسې د ادب د يو ادنا وگرکي تاثرات د يو لوړ ادبي شخصيت په باب بې معنا او بې ارزښته وي -

د يو چا په ژوند ، شخصيت، علوميت او چوپړ ليکنې هسې هم مشکل کار دای او بيا چې يو زده کوونکی د ښوونکي په حقله يا مريد د خپل پير په باب قلم پورته کوي په تور ژمي تخرگونه خولې کوي او بيا چې د هار تاوده سبا ، بېگيا وي او په هسې تاودشت کښې په ايرو کښې د سکروټو چنؤل وي - خولې څه چې لکه د اهنگر په بټۍ کښې د اوسپنې ويلول دي -

مور د غرونو خلک يو غرونو کښې گرځېدل راگرځېدل سره بلد يو - کله کله به چې په چگو غرو ختلو بيا مو اول د لارې تعين کولو چې له کوم لوري به خېژو -

د عليقدر محترم زما پير او غايبانه استاد محمد خليل مهجور صېب شخصيت هم هغه لوړ غردای چې سرای وار خطا کوي چې د شتمن شخصيت يې په کوم اړخ اول خبره پېل کړم -

د عاليقدر محمد خليل مهجور صېب پيژندگلوي زمور و خلکو (وزیرستانیانو) ته څه خاص اړتیا نه لري ځکه چې دې هغه د نوم او نېکنامۍ سره زمور واره زاره بلد دي - البته د وزیرستان نه بهر پښتنو ته د ور پېژندلو په خاطر دې عليقدر له تعارف پېل کؤم -

د عليقدر خپل نوم محمد خليل دای په کلي - گاونډ کبني د استاد خليل يا ډاکټر خليل په نوم پېژانده شي - او د ادب په نړۍ کبني يې ځان ته د مهجور تخلص خوښ کړای دای - مهجور صېب په قام مسيد / ماسيد دای - په ماسيد کبني منزای دای او بيا په منزي کبني د برومي خپل قبيله سره تعلق لري - د وزيرستان په منځنۍ منطقه ډيلي / شنکۍ کبني يې د مارچ په 15مه نېټه کال 1951 کبني د نوموړي ارواښاد محمد يعقوب خان په ديني کورنۍ کبني سترگې وغړولې - د عاليقدر مهجور صېب نيکه چې وزيرستان کبني د "ابا" په نوم پېژنده شو يو لوی ولي الله تېر شوای دای - همدغه لامل دای چې په گرده منطقه کبني د عليقدر کورنۍ ته خلک د قدر په نظر گوري -

استاد مهجور صېب لومړنۍ زده کړې په خپل کلي کبني تر سره کړې بيا تر اتم ټولگي پورې دې کړمه مېدل اسکول (منځنۍ ښوونځی) کبني پاتې شو او د هايي سکول (عالي ښوونځی) کانينگرم نه يې په کال (1965 - 66) کبني د لسم ټولگي سند تر لاسه کړو -

دارنگ يې د ټانک کالج (پوهنځی) کبني د دولسم ټولگي پورې زده کړې وکړې او بيا کال 1969 کبني يې په وانه کبني د ډسپنسر د تربیې سند واخيست -

د ډسپنسر د تربیې نه پس هغه په کال 1970 کبني جمرو د خېبر ایجنسۍ کبني په دارالمعلمين / ايليمينټري کالج کبني داخله واخيسته او په تکميل يې په کال 1971 کبني د نوبار تحصيل اضافېل کبني په حېث د يو معلم / ښوونکي کار پېل کړ -

بيا د ښوونکي په حېث وزيرستان ته راغی او د خپل کلي سره دوه درې کلوميتره نژدې هايي سکول شنکۍ کبني يې د درس او تدريس کار پېل کړو - هغه د تدريس په علومو کبني د سي ټي او بي اېډ سندونه هم

اخيستي دي - مهجور صېب تر ريتايرمنت پورې د درس او تدريس مبارکې دندې سره وابسته پاتې شو او بيا په کال 1998 م کښې د کورني مشکلاتو لامله د حکومتې خدماتو نه رخصت/لاس واخيست-

عليقدر مهجور صېب د درس او تدريس نه علاوه په نورو وختونو کښې د طبابت کار هم کاوه - هغه يو تکړه منلے حکيم او طبي ماهر هم دای د کلي په خوا کښې د "ډيلي بازار گوتي" کښې يې تر هغه وخته دغه انساني خدمت کاوه چې نابيره په گړد وزيرستان يوه توره سيلی راغله او وزيرستان ړنگ شو - مهجور صېب هم لکه د نورو کليوالو په نۀ زړه له کلي کډه وکړه او اول ټانک - ډيره اسماعيل خان کښې دېره شو چې د وطن د رغېدلو جوړېدلو اميد يې پاتې نۀ شو د سمندر و غاړه کراچي ته يې کډه وکړه او نن سبا د کراچي په ستر بنار کې د ژوند پاتې سبا بېگا اړوي - او باوجود د ناروغی او زړېوډی د خلکو په کلک اصرار او غوښتنه دارو درمل مريضانو ته ورکوي - خدای متعال دې صحت ورکړي چې له فېضه يې تر ډېره برخمن و اوسو - آمين

مهجور صېب لا د اتم ټولگي زده کوونکے و چې شاعري يې پېل کړې - عليقدر اولنی نظم د ۱۴ اگست په ورځ کال 1964 کښې د (د آزادی په ورځ سرخط لاندې مېل سکول کړمه کښې پېش کړو - دې هغه ډېره شاعري ضايعه شوې ده - عليقدر وايي په زرهاو اشعار يې د نژدې تېر وختونو ستر زيانمن جنگ او جدل لامله ضايعه شول - او يوه حصه يې بچ پاتې شوه - چې هغه يې هم ډېره په منت زاری او خواری تر لاسه کړه - دا هغه ټوټې ټوټې را ټوله کړې شوې شاعري ده چې د پخوانو وختونو رنگ پرې غالب دای - البته څه مواد داسې هم شته دای پکښې چې د حالات حاضره درک پکښې موندل کېدای شي -

په دغه شعري ټولگه "سکروټي په ايرو" کښي د هغو زمانو ليک هم شته دای چې عليقدر د شپږم - اتم ټولگي زده کوونکای و. د هر زمان يو ځانگړای خپل انداز وي چې د گړد ژوندون احاطه کوي. د يوې ټولني ادبي رنگ هم هرومرو دې هغي طرز يا انداز تر تاثير لاندې رادرومي. استاد مهجور صېب د خپل دور يو تکړه او ځيرک شاعر دای - د عليقدر شعري ټولگه دې خپل دور عکاسي کوي او په ډېر ښکلي انداز کښي يې د خپل دور ترجماني کړې ده -

لکه څنگه د وخت په تېرېدو بدلون يو قدرتي عمل دای همدغسې د ادب انداز هم د زماني د غوښتنو سره بدلېږي را بدلېږي -
د عليقدر شاعري کښي ډېره سادگي ده د ټکو انتخاب يې خوندور دای عام فهم ليک يې کړای - مشکل پسندي نه خوښوي - د قام، اولس په ژبه کښي شعر يې ليکلای - ده تر خپله وسه کوشش کړای چې په شعر کښي د ابهام نه ځان و ژغوري گونگای شعر نه وليکي - مهجور صېب د قام اصلاح غواړي ظاهره خبره ده قامونو کښي عوام زيات وي د خواصو په پرتله - ځکه ده کوشش کړای چې بېخي ساده الفاظو کښي خپل پېغام تر اولس ورسې - ځکه چې د ده د شاعري اصل موخه يا هدف د قام اصلاح ده - ځان ښوونه يا داسې شاعري نه ډډه کوي چې د قاموسونو له سينو را ايستلي، پور را وړي، گران او پردو ټکو باندې بار وي - باوجود د دې چې هغه يو معلم پاتې شوای او د پنځو ژبو معياري پښتو، اردو، عربي، فارسي او انگليسي ليک لوست کښي پوره مهارت لري -

د عليقدر مهجور صېب په ليک کښي د پخواني املارنگ غالب دای - پخوا زمانو کښي به د شعر دننه جوړښت په حواله د قيود او حدود پابندي کېدله خو دومره هم نه وه څومره چې ننني وختونو کښي لکه د "ينگي" پړای ترېنه جوړ شوای دای - دا وجه ده چې د عليقدر مهجور صېب

په شاعری او هم په املا کښې د کلاسیک دور اثار جوت ښکاري- علیقدر له او یواو بره عمر کښې راهی دای ځکه و سپېڅلو پخوانو پخوانو ته نژدې پاتې شوای- لهدا په کتاب کښې به پخوانی رنگ غالب وي خود دې دا مطلب هم نه دای چې مهجور صېب د نوي انداز سره بلد نه دای خدای متعال د و مره استعداد ورکړای چې د منشور او منظوم لیک په هر صنف کښې یې طبع ازمايي کړې حتا چې ازاد نظم او د هایکو غوندي نوي طرزونو کښې هم ساه بندي نه محسوسوي- خو متاسفانه چې په وطن راغلي د بدبختی- سیلی- د علیقدر رنگا رنگ گلدستي نه وای ماتې کړې-

دلته که زه د یوې نه هېرېدونکې خاطرې/ یاد ذکر نه وکړم- لوی خیانت به وي زما د خپلو احساساتو سره او هم د علیقدر د عمرونو لیکنو سره چې خاورو کښې خاورې شوې دي- هغه داسې چې، مجمهور صېب ټینگار راباندې وکړ- چې وزیرستان ته لاړ شې زما د کور زیارت هم وکړه که زما کوم لیک درته په لاس دراغی هغه در سره خوندي کړه او مات یې را ولیږه- خدای توفیق راکړ وراغلم د کور دروازه کښې کولپ و- خلاص مو کړ انگن کښې ودرېدم داسې راته محسوس شوه کومه هدیره کښې ولاړ یم د کور دیوالونه غمخپلي وو- تا به گمان کاوه د کور هر کونجای ماتم کوي- د علیقدر د ناستې ځای/ کوټه زنځیر مو خلاص کړ- لکه د خوبونو په دنیا کښې سرای گډ شي- لکه څوک دې چې دریاب ته ور دیکه کړي او د اوبو په خرڅني کښې راگېر شې- په کتونو بستري پراتې وې خو لکه د خاورو مخونه/ غلافونه ور واغوندي- د علیقدر لماری له کتابونو ډکې وې خود واینو/ اینوزور و- زیاتره کتابونه واینو خاورې کړې وو چې و کوم کتاب ته به دې گوتې ورورې د خړو دورو سره به پر زمکه راتوی شو- ځینې کتابونو باندې د کوټې چت نه د باران څاڅکي را څخېدلي او په لمارو کښې داسې ویلي شوو وو چې تا به گمان کاوه د لماری خپله حصه ده-

دلته د جنگ هغه برکات او ثمرات را معلوم شول چې مونږ ته په برخه کېښي ورسيدل -

د عليقدر فقط يو نظم چې دۀ 1970ء عشره کېښي د حيات اباد/ پېښور په يوه روغتون کېښي ليکلای وۀ چې عليقدر د ناروغۍ پر بستر پروت و نور د دومره لويې خزانې څخه زۀ خالي لاسونه را و وتم کومه چې عليقدر مهجور صېب له کال 1965 راهيسې خوندي ساتله او وخت په وخت يې په خپلو زرينو خيالاتو احساساتو پراخوالی ورکاوۀ - نن پکښي پرته له خړو خاورو او دورو بل څه په لاس نه راغلل - دا هغه لويه سانحه ده چې د يو ليکوال فکرونه او احساسات پکښي وژل شوي دي - جنگونه که يو لورای انسانان وژني - ورانۍ جوړوي بل لورای که انسانان ژوندي هم پاتې شي د هغوي فکرونه ورله و وژني - د عليقدر مهجور صېب د دغې لويې ادبي اثاثې په ضياع که مور د هغۀ د ليک هر هر ټکای و ژاړو - ازاله يې ممکنه نۀ ده - نور دې جنگونه نۀ وي - جنگونه د بربادۍ نوم دای - جنگونه د تباهۍ نوم دای -

د عليقدر مهجور صېب کوم چاپ اثار نشته البته غېر مطبوعه موادو کېښي د "جامدين کاکا ليکونه" د وزيرستان د آزادۍ په زيار او قربانيو يو ناول "زما بې وسي او زما آزادي" او يوه واره غونډې افسانه "تللي تللي خلک" شامل دي -

د عليقدر شعر او شاعري ډېر اړخيزه ده - د جلا جلا رنگونو يوه شنه سره زرغونه ده - د دينيت ، قاميت ، وطنپالۍ ، د بې وزلو انسانانو په بدحالی - د زگيروي - د استبداد په خلاف د سرغړونې او په اوږو کېښي د مالگي په مقدار چې د شعر خوند پر خپل ځای وساتي ، د رومانيت يوه اعلا مرقع ده -

که دلته د مهجور صېب د هر اړخیزې شاعری نه د حوالو او اشارو په صورت کښې په مثل د "مشت نمونه خروار" را وانځلو، لوستونکي خوند نه شي ترېنه اخیستلای.

علیقدر په نظم - غزل دواړو کښې برلاسي لري او په دواړو صنفونو کښې د مقصدیت او پیامبري صفت څرگند او واضح ساتي - د بېخایه هرزه گوښی - مبالغې او صنایع و بدایع نه د قلم نوکه ژغوري او شعر کښې د خوند سره د پند موخه هم نه هېروي - علیقدر وایي لا د اتم ټولگي زده کوونکی وم چې د تخیل وړو وړو مېړو نارامه کړم - ظاهره ده چې څوک دومره وړو کوالي کښې د شعر ښایېری ته په نظر کښېوځي تر زړېوځی به څومره تجربات ځان سره خوندي کړي ځکه د یو هسې شاعر په شاعري کښې پاخوالی هم و کوم صناعي توریو کښې ژباړلو ته اړتیا نه لري -

ځوانی د هر چا میراث دای څوک هم ترېنه بې برخې کیدلای نه شي - او د ځوانی عمر هغه ښایسته عمر دای چې تر اخره یې هم سرای ارمان کوي -

د مهجور صېب کتاب کښې اولنی برخه کښې غزلونو ته دویمه کښې تودو نظمونو او د پای برخه کښې یې قطعات او هایکو ته ځای ورکړای -

ځکه دلته د مهجور صېب د ځوانی د غزلونو څخه نمونې را اخلو -

علیقدر غزل هم داسې لیکلي چې په هر بېت یې ځانته مقاله لیکله شي - دې هغه په غزل کښې هم د قامیت - وطنپالی - رنگ غالب دای - زیاتره غزل یې د رومانوي رنگونو نه پاک دي ټکي یې اسان مگر په معنا ترینگلي کارولي دي - گویا غزل یې هم انقلابي دي - یوه غزل کښې د خپلو احساساتو ذکر داسې کوي:

څه خو مې خيال د پاتې شويو ارمانونو ساته
ډ پر پوره شوي دي مرگيه بس يو څو پاتې دي
په گل وطن راغلي د کړکېچن وختونو او يادونو په باب وايي:
يو بسکله باب شي د تاريخ ترې جوړ بدلای آشنا
دومره قيصې د رنگو پنگو هديرو پاتې دي
د خانانو زامنو ته مخاطب شواي چې تاسو پښتونولي ته کومه تيره و وهله -
وايي:

ماته په کومه ځله پېغور د بي ننگۍ را کوي
د خان زمانه تا کښې هم څه د پښتو پاتې دي

بل ځای ورته وايي:

ستا د کوټ او پتلون قدر د خان زويه دلته نشته
چې جامه يې د پښتون وي که شيانه دي قدر من دي
د پښتونخوا د غرونو لوټمارانو/ شوکمارانو څخه مو خبروي - وايي
خزانې د پښتونخوا د غرونو يوسي
د دې دنگو دنگو غرونو غله هم شته دي
کله کله د رومانيت نراي رنگ پرې غالب شواي چې بېخي په
پر دو کښې خوندي دا لکه وايي:

روغ سپرې يم په څه نه يم دلبره
خو په زړه د ننه بڼه نه يم دلبره
چې مه جور دې لټوي ته نه مونډ پرې
چې مې غواړې بيا به زه نه يم دلبره

د رقيب تنگ نظري يې په گوته کړې وايي:

رقيب ژاړي چې مهجور او جانان يو ځای
دۀ پۀ سترگو دي ليدلي سره گرځي
بل ځای د محبوب بي نيازي او سر زوري ته اشاره کوي :

ما چې زلفي يادې کړې سپين مخي راته وويل
بيا گوره په سپينه ورځ د شپې خبره و نه کړې
د وخت د مذهبي خلکو نه هم پوښتنه کوي ورته وايي:

وژل چې د مېرې ملا صاحبه گناه بولي
روا شو قتلؤل ستا پۀ تقريرد هغو خلکو
د وخت تېري زياتي ته مخاطب دای وايي:

د گلونو لومې گد شو ځکه ژاړم
خپل پردي چې دا پۀ ما کوي دا څۀ دي؟
له غاصبانو پوښتنه کوي - او وايي :

غريب بنیان کښې هم خولي دای تۀ خپل کوټ وگوره
دا پۀ گرمۍ کښې پۀ غريب پورې خدا نه ده څۀ؟

ستاد پنځو ستورو هوټل کښې شته شراب او کباب
وچه ووډۍ مالۀ تنبو کښې هم روا نه ده څۀ؟

د پښتني خورکۍ پۀ بي ستري او بي مهاره آزادی باندي ژړا کوي
او داسې منت زاری کوي-

خوري پښتني بي ستره مه گرځه پېدا کړه
کومه غېرتي جذبه چې وه مالله ترور کښې
بل ځای بيا و پښتنو پېغلو ته مخاطب شواي:

څه خو گرم يو خپل څه د حالاتو پۀ قصور کښې
ورو شوه حيا ختمه د پښتون په لور او خور کښې

د وزيرستان تاريخي حماسي وختونو ته يې هم اشاره کړې او خپل اتلان يې نازولي دي- وايي:

خوند و د غزا د تېرو تورو په پرکار کښي
پروت چې شهيدان وو سرې سيورې د پرېغل کښي
د وزيرستان په وړانولو يې کچې خفه دای او غالباً د هر غزل په يو نيم بېت کښي يې ذکر کړای دای - وايي:

چې کوم کوډگر په گران وزيرستان وکړلې کوډې
کوم خای چې به گلونه ټوکېدل هلته مورچه ده
د وطن په تنکو گلالو پسې ژړا کوي او ظالم ته منت کوي چې دا د تنکو گلونو لو پرېردي - وايي:

زړه دې کانی دای ظالمه څه بې وخته دې تيار کړو
دا تنکی ځواني يې گوره دا زلمی د مرگي نه دای
د پښتون په وېش يې زړه آرې دای- وېش کوونکي ته داسې وايي:
د پښتون په لړ او بر کښي چې وېش پوخ شي
شابه زور ورکړه تورمخيه خپل دېوال ته
د پښتو ژبې په ناقدري د باباگانو ژړا خوبونو کښي ويني- وايي:
ما خوب ليدو چې څوک پښتو د دوزخ ژبه بولي
په دا خبره سمدستي روح د حمزه و ژړل
د پښتونخوا په بدحالی له واکدارانو پوښتني کوي او پېغور ورکوي- وايي:

د کشمير ظلم دې لمحله لمحله په خله دای جاري
په پښتونخوا چې کوي ظلم بې زبان يې که نه؟
او بل خای بيا د پښتونخوا و بدبختی ته اشاره کوي او وايي چې:

چا کړې د دين په نامه بڼه چا د دنيا په هيله
چانه دې و ژغورو د گراني پښتونخوا گرېوانه
د کلي وطن و لباسي غمخور خلکو ته داسې گويان دای چې:
غم د خپتې دای د قام په نوم اخستی
د وطن هريو واکدار ته فکر وکړه
د وطن غم پلوري چېبونه ډک کړي
ووت دې ورکړو اوس دا پلار ته فکر وکړه
د عليقدر په غزلو کښې پند او نصيحت هم شته د م - هغه د شعر
د لارې د وعظ کار هم تر سره کړای - وايي:
احترام د هر سړي کوه مهجوره
خود هر سړي نه پلار مه جوړوه
بل ځای د راز خوندي نه ساتلو په باب وايي:
د راز ورغومي به دې شي ټول د لېوانو خوراک
د زړه له شپول دې د رازونو که رمې و ايستي
بل ځای د دنيا بې ثباتي ته اشاره کوي او لاروي ته وايي -
رنگ څلي چې گوري نو بيا دومره فکر هم کوه
دا هم د چا بنکلي وجودونه وو چې خاورې شول
د وخت پاخه متلونه يې هم د شعر په جامه بنکلي کړي دي يو
ځای کښې ليکي:
چې ژنای مشر شي د کلي تباهي له بس دای
ژني د کلي شول مشران اورونه ولگېدل
د نني دور خود غرضي او ځانځاني ته يې ډېر عجيبه توري
موندلي دي ته به وايي په آب زر نويسته دي - وايي :

تقدس د هر تړون دو مړه خيرون شو
چاته "خپل" وئيلے نه شمه شرمېرم
د پشتون رواياتو او اقدارو بې قدرې په کلکه غندي - يو شعر کښې وايي:
پښتنې شملې مې داسې راته اووې
"مه مې رډه په داسې سر چې ټيټوي مې"
عليقدر مهجور صېب په خپلو غزلو او نظمونو کښې د خپل وطن
ذکر فکر د شعر لازمه برخه گڼي وايي:

چې وير د وران وزيرستان مې په غزل کښې نه وي
لکه چې ذکر د جانان مې په غزل نه وي
بل ځای بيا په لوستونکي ټينگار کوي چې زما ليک و نورو ته هم ورسوه -
وايي:

خپل يې و لولئ او بل ته يې هم ورسوئ
قيصه د قام چې د نقصان مې په غزل کښې نه وي
او بيا همدغه غزل کښې د گډد افغانيت په باب ليکي او ذکر يې پر
ځان فرض گڼي -

ردي ټوکړی ته يې ور واچوئ او مه يې لولئ
چې درد او غم د خپل افغان مې په غزل کښې نه وي
د نام نهاد خوندي چالباز غمخور گرېوان ته لاس اچوي د گډدې
بدبختۍ سرغڼه يې نوموي او ورته وايي:

لاړل سستا بچي سېلونو د لندن ته
شاگردان دې په سرو وينو لامبل غواړي
د خپل کلي وطن نه د مهاجرت په باب بېخي زيات خفه دای او
ځان ته پېغورجنې وايي:

د خپل "بورې" ټوپک په خوا کښې مړه وای
 خو مونږ له توپو ټنښتبدلي نه وای
 زړې جامې او دا زړه لویټه
 خوربې خورزه خورمې لیدلې نه وای
 و خپل قام ته مشورې ورکوي چې له بدبختیو رابهر شي لاره ورته
 ښایي او ورته وایي:

یا خود وخت د سامري د غوا بچای مه پرېږده
 او یا گیله په خپلو څڼو هاروني مه کوه
 په وزیرستانی لهجه کښې یې طبع آزمایي کړې او ښه خوندور
 نظم غزل یې لیکلي دي:

د وزیرستانی لهجه دې یوه غزل مقطع کښې وایي:
 میدون دې مینې کشې بې خوفه بې خطره گرځي
 مهجوره تل کوي بې تیرې ننگیولي مشقینه
 مهجور صیب په پښتو میئن شاعر دای هغه د پښتو په باب کار
 کول غواړي او ملگري غواړي:

یو جماعت راته پکار دای د پښتو د تبلیغ
 یو څو کسانو ارادې د سه روزې کړې دي
 بل ځای بیا وایي:

زیاتوب د علم غواړي نورې ژبې زده کول هم
 لیکو، لولو او وایو په پښتو کارونه کیري
 پښتون د ځان احتساب ته مراجعه کوي چې خپل گوگل کښې سر
 د ننه کړي- وایي:

پښتون دې خپل کتاب د عمل و لولي څه وايي
فرقي فرقي پښتون دای عذابونه دي ورپرې
د وزيرستان د راتلونکي په حواله خوشبين نه دای بلکې خدای
مه کا څه بل رنگ پېشنگويي کوي:

په گران وزيرستان کښې لا پاسته نوي ازغي دي
مهجوره خلک وايي سره گلونه دي ورپرې
کله کله شاعر د ځان سره په ترمو ترمو ژاري ځکه چې د حالاتو
زاکت ويني د قام بربادې ويني د راتلونکي په باب يې علامې ځوروي دا
ځکه چې شاعر سترگور وي-هغه ، هغه څه ويني چې ډېر کم يې بل څوک
ويني-مهجور صېب داسې په زړه بار درانه ساعتونه داسې بيانوي- وايي:
چې زړه له غمه شين شي نو له سترگو اوبنکې څاڅي
په شين آسمان چې ورپخ نه شي باران کله ورپرې
او بل ځای د خپل ترلي کور دروازه ويني چې يوچا ماته کړه او په
خدا خالي انگن ته گډ سو:

چې په يو گوزار د بوټ يې ورزما د کوټې مات کړو
سپاهي وخنډل چې ياره دروازه خو داسې نه وي
د مهجور صېب غزلې د پند او خوند نه ډک دي مگر د نظم انداز
يې ډېر جارحانه او زوراور دای- د هغه يو يو نظم د گړد کتاب مخای دای
ځکه چې دومره په لوی پېغام ترينگلي دي- که د ليک د اوږدوالي نه نه
وېرېدلای ما به له هر نظم نمونه درته وړاندې کړې وای خو پرېرم لوستونکي
به ووايي چې بيا د کتاب و لوستلو ته کوم حاجت پاتې شو-
په لنډ ټکو کښې د عنوان / سرخط لاندې د هر يو نظم په حواله يو
دوه تمهيدي ټکي ليکم نور يې تاسو پخپله ولولئ -

نظم "تبره ورځ" کښې مهجور صېب د تېرې ورځې نه رور داد پوښتني او اخر کښې د پښتون او د غلام خلکو د راتلونکي لپاره ارادې او ولولي پوښتنه کوي -

د ارنګ د مهجور صېب يو بل نظم "پوښتنې" کښې هم د مزدور او مقهور خلکو د سپېره نصیب په باب پوښتنې شوي دي چې کله به له بدبختيو برات ومومي -

"اوس مه راځه لاليه" سرخط لاندې نظم کښې هم د پښتون بې وزله ژوند ته اشاره ده چې يو پښتون خپل محبوب ته ټينګار کوي چې زه خو هسې هم د حالاتو ښکار يم ته مه راځه ته راسره ځان په بدبختيو کښې مه شريکوه -

د مهجور صېب يو اوږد او شاهکار نظم "د پرېغل په تناظر کښې جنوبي وزيرستان ته هم په لولو ارزي -

"اې مسکنه د غازيانو اې مور چې د باتورانو" کښې وزيرستان ته مخاطب شواى دای - تاريخي حوالې دي پکښې او د پرېغل د جگوالي په تناظر کښې د قام د ارادو چگوالاى غواړي - او له پرده يې آزادي مطلوب ده -

دا رنگ يو بل تود خوندور نظم

"جنوبي وزيرستان ته دعا او خواستونه" چې پخوانى نظم دای چې هغه وخت وزيرستان د بدبختيو تورې سيلۍ نه و ځبولای - دغه نظم کښې مهجور صېب و خپلو خلکو ته خواستونه کړي دي د جوړښت او يووالي خبره يې کړې ده - بلا مبالغه يو اعلا نظم دای -

"د آزادۍ په ورځ" سرخط لاندې نظم کښې د يوې بورې مور روداد بيانوي چې د آزادۍ په ورځ په خپل شهيد زوى پسې ژړا کوي - داسې توري يې کارولي چې د کاني زړه هم نرمولای شي -

يو بل تود نظم چې بيخي بي هر تکای نارې وهي "بلنه" دای - دغه نظم کښي عليقدر مزدور او محنت کش خلکو ته بلنه ورکوي- او بيا غټانو غاصبانو ته غږ کوي خپل حساب کتاب راوړئ- اې خوارانو غريبانو راشئ راشئ - هغه بلنه ده چې د ډېرو خوبونه تښتوي-

د "راشه" سرخط لاندي ليکلای نظم يې بلا ارزوگانې لري- هر بند يې جدا جدا غوښتنه کوي- ډېر تود او خوندور نظم دای- مهجور صېب تل د خوارانو ملنگانو او بي کسو خلکو طرفدار پاتې شوی دای شعر کښي د دغو طبقو ذکر د ده د کلام خاصه ده- د "راپک" سرخط لاندي نظم کښي عليقدر د يوگړدبون روداد بيانوي چې له خلکو خبرات غواړي- دا کردار رښتونی دای او دا ملنگ زموږ ډېرو خلکو پيژندلو- عليقدر وايي چې راپک که جېب کښي کلداری لرئ راپک نه خلکو به ورته راپاخان وپيل- ډېر ترخه احساسات دي دغه ذکر شوي نظم کښي-

د عليقدر يو بل نظم دای چې عنوان يې دای - "زخمي گوته" - دغه نظم کښي مهجور صېب د يو غريب اشپز / پاخني روداد بيان کړای چې گوته يې غوڅه شوې وه او په تنور يې د غوڅې گوټې سره روټي- پخولي- ترخه او زړه سواند احساسات يې راجمع کړي دي-

"څوک د م؟" سرخط لاندي نظم يې ډېر مشهور نظم دای چې په کال 1970 کښي "روزنامه شهباز" کښي هم خپور شوی و -

يو بل خوندور نظم "د کاروان منځي په سر" کښي د يو مزدور په ژوند او کړاوونو خبره کوي دا هغه زمانه ده چې د کوټکي او کانيگرم سرک نوای نوای جوړ شوی و خلک د سرک په جوړښت خوشحاله وو او مهجور

صېب ته هغه مزدور سترگو کښې وړاندې وړاندې کېده چې دغه تور سپرک
بې د تارکول په تودو فوارو کښې ورته جوړ کړای-

د خپل کلي یو لېوني په مرگ يې نظم لیکلای دای "د لېوني په
مرگ"- دا دومره تریخ او خوږمن نظم دای چې زړه سواند خلک د اوبسکو په
نذرانه او فاتحه مجبوروي- دا د هغو زمانو یادونه دي چې علیقدر وانه
کښې د سپنسر ټرېننگ کوي او کلي ته په رخصتي راغلی-

"د خان جېل" د طنز یوه نمونه نظم دای چې مهجور صېب ځان ته
همدغسې جېل خوښ کړای-

یو بل نظم "غمژن اختر" کښې علیقدر د غمجنو کورنیو په باب
لیکنې کړې دي دا هغه زمانه ده چې د پاکستان نوي زره پوځیان انډیا
زنداني کړي وو- د زندانیانو د ژوند مرگ په حواله د دوی کورنۍ غمجنې
وي او غېر یقیني صورت حال جوړ و- د دغې وختونو اختر دوي څنگه
لمانځلای نظم کښې ثبت شوی دای-

"یو شاعر ملگري ته وصیت" کښې علیقدر د خپلې شاعرۍ
خوندي او ژوندۍ ساتلو په باب یو شاگرد ته لیک کړای - چې زما په حال
ځان خبر ساته او شاید هغه ملگرای یا شاگرد يې اخته دای او دغه کتاب يې
د عملي کړنو ژوندای ثبوت دای ي- ان شاء الله

یو بل سپنکي سپنکي نظم "بغاوت" چې دغه مهجور صېب هغه
زمانه کښې لیکلای چې ذوالفقار علي بهتو د پښتونخوا او بلوچستان
حکومتونه مات کړي وو-

"د پرېغل د څوکې بازه" سرخط لاندې لیکلای نظم اوږد دای او
ډېر عجیبه انداز کښې يې د وزیرستان خلک مخاطب کړای - د یو دومره
خوندور او سبق آموز نظم دای چې قاري تر پایه پورې سترگې نه شي ترېنه
ارولای واقعي د صفت وړ نظم دای-

ما اول هم ذکر کړای چې عليقدر غريب يار دای مظلوميار دای
حکمه يي د ليک زياتره برخه د غريب او بي وزله خلکو متعلق ده او د
غاصبانو پر ضد قوي ضرب دای -

"دهقان ته" نظم کښي هم مهجور صېب د يو کروندگر په خولي
خولي ژوند خبره کړي او د ده له خولو مستفيد غاصب يي غندلای -

د مهجور صېب اخيرنې خوپه اصل کښي اولنې اوږد او ژوندای
نظم "پښتون ته" تر عنوان لاندې ليکلای شواي دای دغه نظم کښي عليقدر
پښتنو زلمو ته تېرې هېرې خاطرې ور يادې کړي دي او لکه آيينه يي ورته
مخامخ کړي چې پښتون پکښي خپل ځان و ويني -

دا د پرگټور او خوندور ليک دای بايد هر پښتون ته و رسي او د
زړه په سترگو يي ولولي - مبالغه نه ده - د خوند او جبرانتيا خبره خودا ده
چې دغه نظم عليقدر کال ۱۹۶۶م کښي ليکلی چې د د اتم ټولگي طالبعلم
ؤ -

د "سکروٽي په اير و کښي" اخري باب په قطعاتو او هايکو
پېرلای چې لکه د منگيز په لمن په زرزي تيلو گلدوزي وشي -
قطعات يي هم بي پنده يا بېخونده نه دي لنډي بېتونه دي چې
اوږده تمهيدونه لري -

عليقدر په يوه قطعه کښي د خپلې زړې ويري په داسې ټکو کښي کړای -
پوی د ژوند په نه بيگانۀ په سبا شوؤ
ان تردې چې کم و بېش زۀ د اوياس شوؤ
د ځوانۍ ارمان سلگۍ وهي په زړۀ کښي
د ځوانۍ ارمان کؤمه چې بوډا شوؤ
بل ځای کښي ډېر حکيمانه انداز کښي سياستمدارانو ته وايي -

مور ته لالچ د دولت مه راکوئ
 زمور دا خپله غریبې بنه ده
 نور موله کاره په جلسو مه باسئ
 زمونږ دا خپله مزدوري بنه ده

علیقدر ډېر تیز او تند طنز کوي چې مدمقابل یې ځواب نه مومي -
 د وزیرستان د کرکچچنو حالاتو په وخت په کله کښې یو کلیوال سره خبره
 سپینوي -

یو تربور مې په "تورماندي" کښې خبره وکړه
 کور کښې دې مړه وای خو چې دومره لرې تللي نه وای
 ما ورته اووې چې لا اوس هم ډېر راغلي نه یو
 وې یې چې کور د مرگي ږنگ کړې چې ښاغلي نه وای
 بل ځای بیا پېغورجنه کښې وایي -

چې پښتو د کلیوالو په شان نه کړې
 بیا پښتون چې ځان ته و نه وایي گوره
 د "ترلې" مې د کمخو سره سم نه دي
 ستا دا ښکته لېدلې برېت تر بوره
 کله کله د زلمیتوب تبجنې ولولې په قطعه کښې للو کوي - وایي:
 پلار ته دې وایه چې انکار و نه کړي
 پښتون زلمه یمه زه مړي کوم
 خو زه هغه پښتون هم نه یمه چې؛
 په سرو منگولو په تا پړي کوم
 کله کله قطعاتو کښې شوخي خوندي کړې لکه یو ځای وایي -

ما ورتته وې چې نښه د کار خلک دي
 د نښه کردار، د نښه گفتار خلک دي
 جانان مې رو غوندي په غوږ کښې ووي
 "دا شاعران هم نښه وزگار خلک دي"

قطعات دي دومره بس وي ځکه چې ما پېل کښې د مشت نمونه
 خروار وعده کړې وه -

هايکو يو بېخي نوای انداز دای د منظوم ليکنو - پوهان وايي د
 جاپان تخليق دای -

عليقدر مهجور صېب په دغي نوي انداز کښې هم د خپل قلم زور
 از مېلای دای او پکښې برلاسه شوم د م -

د نموني په حېث يوه هايکو راوړم نورې ستاسو په حواله کوم -
 کوشليې ځووني زيږه پگړۍ دې په سر
 داسې کشيږي لکه ولېژدې چې
 په دواکي جېنگ دې مني زيږې گېډۍ

په پای کښې به دومره ووايم چې د روغ بادشاه خيال صېب د نظم
 يو بېت دای "کاش چې ويجاړه پښتونخوا کښې مې زېږون نه وای "کاش چې
 پښتون نه وای"

زه وایم کاش چې د مهجور صېب په وزيرستان کښې او بيا په
 منځني وزيرستان کښې زېږون نه وای ځکه چې - دا د ادب په حواله هغه
 سپېره شاره خاوره ده چې د بلا ناوړه، بېخونده، بې رنگه دودونو په والکه
 کښې ده دا هغه ترخه خاوره ده چې شاعر اديب پکښې د ما في الضمير
 اظهار نه شي کولای دا هغه منطقه ده چې شعرو شاعري يا ادبي هلو ځلو ته د
 د متوب نوم ورکوي زموږ دغو بيخونده تربتو رسمونو رواجونو زموږ د
 مهجور صېب غوندي ډېرې قيمتي ملغلرې ضايعه کړې - د احساساتو

مرگونه پکښې کيږي او ډېر ليکوالان لا نن هم په خپل ليک/تخليق پورې داسې په وېره ترهه گرځي ته به گمان کوي کوم لوی مجرم دای يا يې غلا کړې ده-

خدای متعال ډې وکړي نور زموږ تکړه د تخليق خاوندان راڅخه ضايعه نه شي د شاعرانو/ليکوالانو ضياع د يو قام د شعوري اثاثې ضياع ده دا هغه سترگور او ځيرک خلک دي ، چې د زمان او مکان معمولي خوځښت هم ډېر په شدت محسوسوي او قام ته اگاهو پېغام او خبرتيا ورکوي دا بېله خبرې ده چې اوريدونکي- لوستونکي لا ورته بابولالې ووايي لا د خيالي دنيا خبرې-

په هر صورت موږ له راتلونکي کهول څخه هيله لرو چې دوی په دغه حواله پامته دار و اوسي او دومره ځنډ نه کړي چې د لعلونو خزانو ته تورې پنډې و رسي-

د ادب يو ادا زده کوونکي په حېث خوزما وړانديز دا دای چې په مرگ د يو بل کاليزې يا تلين لمانځلونه به دا خبره سل وارې غوره او بهتره وي چې په ژوند يو بل سره و پېژنو- يو بل سره و نازو او يو بل ته مينه او احترام سره ورکړو- ځکه چې:

دا جهان دخپلوی کور دای

ځانځانی لره خو گور دای

په سوچه او توده پښتونواله مينه

سره د ټولو اداو او احتراماتو

مظلوميار ماسيد

ډېره اسماعيل خان/ پښتونخوا

28م جولایي ۲۰۲۱م

د هار ۱۵مه

مهجور صاحب چې زه څومره پېژانه

بسم الله الرحمن الرحيم

دا دې 89-1988 خبره دو چې کله دې مو په پي - تي - سي پوسته اړدړ وشه - هغه هن دې مهجور صاحب و کلي ته نزدې هايي سکول شنکئ بندي - دغه وخت دې شنکئ هايي سکول هېدماسټر دې مو ساکه نيبيئ/ماما قدرمن او گرون محمد دين صاحب وه چې په قوم نظر خپل دای - زه نوای نوای وه او دا علاقه شې هن بالات نه وه - ايستودون بندي مې نظر اچووه - چې په محترم مهجور صاحب مې سترگې ولاگېدې يو غاييونه خوشبويي او پيژندگلي احساس روته کېده ماما مې تعارف ورته کووه چې دا نور عالم دای دا هن يو شه شاعر دای - هغه ريځې نه ووم پيژندگلي سره وشوه او بيا دې سفر او پرادي کلي وطن واخترې مې په ده پورې په خوند بداله شوه ځکه چې داسې ملگرای مې ميندلي چې زه دې ده او دای دې مو په ژاغېدو سره پېدلي - د شعر و شاعرۍ خووژة تروه ووم سره وپشل - ده مو ته اول وور دې "راپک" خدای بخشلي بندي ليکلای نظم تېر که چې په دغه کيتوبه شې هن شته دای - د بريوت ځيني متاثر شوه او د بريوت خوند يې روکته -

که دې مهجور صاحب په شخصيت بندي ليکل کاوه- اول خو داسې مناسب ټکي نه مينداوه او بيا که ميندل هن شي پته نشته دای- دای ووی قبيل کوو که نه-

د مهجور صاحب شخصيت رڼا رپخ دو کيمه سيوره - تياره يې په شخصيت نشته ، سپين ، صادق ، همدرد ، زړسوبيان ، دې خور غرېب يور ملگرای و دې خپل پردی غمخورای ، دې خپلې زمه ووری پابند ، پرهېزگار ، او سخي سراي وه ، تل انصاف خواشوينکای وه- مو په سکول شې دای يادگېر نه کړای وه چې سنيئر/جونئير ايستوژونې وې ډېر قدر کووه- تعليمي ټکړ او ولاي خدای ډېر ویر وه په سکول شې وو چې چا ته هن د سبق په حواله څه مشکل پېش شه مهجور صاحب ته ووی وشولي- دې سکول بچيون بندي يې ډېر قدر وه او خدای داسې رعب ویر کړای وه چې دې سکول په گېټ وو رو نناوتلي يوه خاموشې وو جوړه شوه يوه بل وو سره وپل خليل صېب روغای ، سنبال شئ- دا رعب او درانشت وو ويلې نه وي چې دا پوس ټولې خوبی- خدای ویر نصيب کړي وي -

ډېر محنتي او مخلص ايستوژ وه ده کله هن په سکول شې د خپل پردي پيرد ايسوب نه دای کړای چې کلاس شې وو ايستوژ نه وه په خپل مخ وو ویر نناوتلي او سبق وې بچيون ته ويلې- مهجور صاحب د هر مظلوم طرفدار شخصيت لري-

دې سکول نه علاوه دې ده پرايوپټ کلېنک هن وه چې موسپېشين نه بعد وو يې خلوصولي- خو دای مو چېرې نه دای ليدلای چې سکول ټايم شې کلېنک ته تللای وي حالانکې دې سکول ټايم شې وو هن بيمورون دې سکول په چارډپواري رو بدال وي انتظار ووی کووه خو ده کله هن پېر نه پرېباش- البته که چېرې وې داس موقع ميندله چې فارغ وو وه ايستوژون وو موجود وي بيا وو کله کله بيمورون ته په گېټ وېر وووت -

ډېر دې لري لري نه وو خلک ورته رونه خدای يې لوس شي شفاء
 اچولېې وه- دې ميډيکل پرېکتيس نه علاوه دای يو ډېر مشهور حکيم هن
 دای چې دې حکمت دې شهرت نه يې ډېر لري لري خلق خبر دای-
 جامې ډېرې دي چې قلم يې بيان پسې نه رسي ، ژبه / نوکه يې
 وچيژي-

دې مهجور صاحب کورنۍ يوه لويه ديني کورنۍ دو- دې ده نیکه
 خدای بخشلاي يو بزرگ وه دې خپل وخت حکه په ټوله علاقه شي خلک ده
 ته او دې ده کورنۍ ته دې قدر په نظر کسي-

دياته وو دې يوې خبرې وضاحت وکړه چې دې ده شاعري تر وپسه
 پورې خوندي سوتلې وجه دا دو چې دای دې يوې ديني کورنۍ سره تعلق
 لري او دې ميژ خلک په پتې سترگې شاعري په بده مني- حالانکې دې
 مهجور صاحب شاعري شي خو دې گل او دې بلبل قيصه هن ډېره کمه دو ليا
 دې نشت بارو باره دو - هغه يو قومي ملي پاشتین او مذهبي شاعر دای- خو
 بيا هن دې شاعري بدنومي ټکي دای دامره و خاندووه چې نن پنځه پنځوس
 کوله نه بعد دې ده کيتوب چاپ کيژي- خو بيا هن شه دو چې کيمه شاعري
 يې پوتې دو هغه محفوظ شي او د ژوند په زړېدي شي يې ارموند پيره شي
 - البته داغه ظلم نور مناسب نه دای-

دې مهجور صاحب شاعري هن داسې خوندور خوانای دای چې
 هر قسم شيريني پکشي شته دای- ليک يې ډېر پوخ او مطلبي دای- دې
 قافيه رديف شاعر نه دای بلکې هر شعر هر غزل هر نظم يې د مقصد نه ډک
 دای - لهجه يې بيخي ساده دو خو شعر يې ډېر زور آور دای-

په پيره غزل شي يې يو هن داسې شعر نه مينديژي چې په قافيه
 رديف يې خون خلوص کړای وي- او دې شعر دې مطلب خيال يې نه وي
 سوتلای-

دې زړې زمونږ شاعر دای- په هغه زمونه شې چې خدای بخشلي حمزه بابا او نورې درانې تکړه شاعرونې وو ادبي غونډې جوړولې ده هن په شې شرکت کولې- او دې غزل ستر بابا حمزه علیه رحمة هن شاباسي وير کړي دي دغې نه دا پته لگي چې دې وزیرستان په ادبي دنیو شې چې لیا تیاره وه هغه تیارې شې مهجور صاحب یو جاوات ستورای دای-

دې ده دې شاعرۍ دې معیار اندازه دغې نه هن لاگیدله شي چې دې حمزه بابا په دور شې دې ده کلامینه په روزنامه شهباز پېښور او نورې مشهورې رسالې شې روتلل-

خو افسوس دا دای چې دې میژ وطن شې او بیا په ټول پاشتونۀ شې دا بدبختي شته دای چې شاعر سره یې بدې دو- زه یایه که مهجور صاحب غونډې شاعر په بل قوم شې وای نن وې دې ادب په تاریخ شې یو باب وای او یو نوم وې وای- خو وزیرستان دای او پشتونستان دای چې ژوندي یې بې قدره دي خو مړي یې قدرمن دي-

میژ ژوندي نه سره پرېژدي خو په مړینې شۀ پاله نازیږي- دا دې قدر او مینې یو بې مطلبه انداز دای-

مهجور صاحب نن سابو لژ بیمور دای خدای دا وکوو دا کیتوب یې دې خواشولی او صحت سبب وگرځي- آمین

په غونډه مینه

نور عالم ماسید

دېره، پښتونخوا

یکم جولایي 2021م

محمد خليل مهجور صېب غائبانه پېژنم

ادب يوه داسې دنيا ده چې څوک ور داخل شي نو تاريخ يې ملگرې شي تل يې ياد ساتي- داسې خلق د مرگ نه وروستو هم لکه ژوندي ياد يري-

ډېر محترم مهجور صېب په وزيرستان کښې يو ځلانده ستورې دے- هسې هم دغه خاوره ډېره څرېه ده د ادب په حواله ، لېکن متاسفانه مونږ څخه خپل تاريخ خوندي ساتلې شوے دے، لکه پيرروشان چې لوی ليکونکے، ستر مبارز او لوی قهرمان تېر شواى دای، هم د دغې خاورے نه ؤ- د ټول پښتون اولس په سر يې ننگ کړے دے- تر دې حده چې خپل زامن او خپلوان يې قربان کړل ، خود مغلو په خلاف يې د پښتون قام د ساتنې هڅه جاري وساتله -

دغه شان ملا پېونده هم د دې خاورې ځوان ؤ چې د انگرېز په شان دښمن يې هم مېړانه منلې ده-

محترم مهجور صېب هم د دغه زنجير يوه کړۍ ده- مهجور صېب زه غائبانه پېژنم- د هغه شاگردانو او نورو نژدې ملگرو څخه مي د هغه د شخصيت په حقله ډېر څه اورېدلي دي، لکه محترم مظلوميار صېب، نور عالم مسيد صېب او داسې نور-

وايي مهجور صېب د يوې ديني کورنۍ سره تعلق لري- دغه لامل ؤ چې ده تر اوسه پورې خپل کلام چاپ نه کړې شو ، چې هسې نه څوک زما کورنۍ ته بد و وايي . ولې چې شاعر ته زمونږ په ټولنه کښې چا په درانه سترگه نه کتل ، اوس لږ شعور پېدا شوے دے- نو ځکه دا غنيمت دے چې اوس په دغه وخت مونږ ته د مهجور صېب ليکلے کلام په لاس راشي نو دا تاريخ يوه برخه به جوړه شي او دغه نوي نسل لپاره به يو لوی سبق و گرځي-

تر څو چې ما ته معلومه ده چې مهجور صېب يو د لوړې پايې معلم يا
ښوونکې پاتې شوې د م . نن يې هم شاگردان قدر کوي- د خپلې ډېوتۍ
ډېر پابند معلم ؤ- او ورسره يو لوی طبيب هم ؤ ، چې په وزگار وخت کېنې به
يې خلقو ته د تداوی دارو هم ورکول -

مهجور صېب کال ۱۹۶۵م څخه د شعر و شاعری سره تعلق
ژوند م ساتلې د م- د هغه وخت په رسالو کېنې به يې کلام چاپ کېدو- د
لويو لويو شاعرانو سره يې ليدۀ کاته شوي دي لکه ارواښاد امير حمزه
ښواري به دې هغه ليک ته ډېر په درانه سترگه کتل-
مهجور صېب نظم ، غزل او هائيکو ډېر په ښۀ انداز سره ترلي دي -
مهجور صېب په قام مئين سر م د م لکه وايي-

زړۀ خو مې غواړي چې دې و ستايمه
خو دا لفظونه به له کومه غواړم
پښتونه ځوانه که دې پلار غوندې شوې
نو ستا په پلار پسې به ونۀ ژاړم
مهجور صېب زارۀ وختونه ليدلی دي نو ځکه په شعر کېنې داسې وايي:
کله کله ياديري تېر وختونه
ښۀ وختونه خو افسوس په شمېر وختونه
مهجور صېب د غريب اولس په حال ژړا کړې ده لکه وايي:

چې کور کېنې ډېوې مړې وي پتنگان کله راځي
غربت چې تر حد زيات شي نو ياران کله راځي
مهجور صېب د خپل وطن وړان ويجاړ حال داسې بيانوي:
مهجوره دا په وهم او گمان کېنې د چا نۀ وه
چې څر وخت به په گل وزيرستان کله راځي
مهجور صېب په خپل شعر کېنې خپلې بيماری او د عمر ذکر داسې کوي-

که بيمار يم لږ مې خيال په ماه وصال که
 د اویا کالونو تېر شو مه ته خيال که
 مهجور صېب د غزل او نظم سره هائيکو هم ډېر په بڼه انداز ليکي
 لکه د حالاتو په تناظر کښې وايي:

دا بېر سر څېرې گرېوان ولسې؟
 ما وې چې دا لېونې ستا مينې کړم
 اشنامې وې بل چې دهشت گر لیده شي

مهجور صېب په خپله شاعري کښې د قام سره مينه، د وطن سره
 مينه ښکاره کړې ده، په غريب باندې تر سپدلې د مې، د ظالم نه يې ډېره گيله
 کړې ده- زه د مهجور په ليک وياړم چې وزيرستان کښې هم د نورې پښتنې
 سيمې په شان داسې خلق شته چې مونږ ورباندې وياړ کولې شو-
 يو اخري شعر چې ده پکښې د راتلونکي وخت وېنا کړې ده:

لر پښتون که سترگې پټې کړي چې خبر د مې زه خوبچ يم
 د بمونو دغه بوی به را رسيرې پېښور ته

مهجور صېب د رومانيت خبرې ډېرې په حياناک انداز کښې کړې
 دي- چې د ده حيا او دينداري ثابتوي- مختصر ده چې د مهجور صېب په
 شاعري کښې ما دې هغه شخصيت وليده چې د گڼو اوصافو مجموعه ده-
 او لوستونکو ته هم بلنه ورکوم چې د مهجور صېب کلام د زړه په سترگو
 ولولي ځکه چې دې هغه په کلام کښې خوند هم شته او پند هم-د غزل، نظم
 هر شعر يې په معنا پای ته رسي-

اور بدلې مې دي مهجور صېب نن سبا ناچوره د مې رب العزت دې
 روغ صحت ورکړي چې دا د وختونو راهيسې ځلانده بل مشال مونږ ته زمور
 ته راتلونکي په حواله د رڼا وسيله وگرځي- آمين

محمد اقبال محسود شکتوي وال 3-7-2021

د مهجور صېب سره د هغه په لیک کښی لیده کاته

د محمد خلیل مهجور صېب نوم مې خو ځله لئه
 مظلومیار صېب اورېدلی ؤ. هغه به چې کله د مهجور صېب د
 شعر په حقله خبره کوله نو ورسره به یې دا افسوس هم کاوه چې
 کاش هغه ځان پټنه وای ساتلی. کاش د خلیل صېب دولس زره
 شعرونه ضایع شوي نه وای.... هغه به بیا بیا دا خبره کوله چې
 کاش د هغه شعرونه د کتاب په پاڼو کښی محفوظ شوي وای. نن
 که یو لوری د مظلومیار صېب هغه ارمان تر سره کېږي نو بل
 لوری، پته نشته د مهجور صېب د اوږدو مودو راهیسې په سینه
 کښی ساتلي ارمان به څه کیفیت وي. ډېر د خوښی وختونه دي
 چې د مهجور صېب په شعري ټولگه کار روان دی. مظلومیار
 صېب ماته د کتاب مسوده وړاندې کړه او د لیک غوښتنه یې
 وکړه. ما ورسره هوکړه وکړه او دا زما د خوش بختی انتها ده چې
 زه د خلیل صېب په کتاب لیک کوم. زه پېشگي معذرت غواړم.
 ځکه چې پوهېږم چې د خلیل صېب په شعر لیک کول زما د وس
 خبره نه ده.

د خلیل صېب شعر دومره ډېر اړخونه لري چې سړی ورته
 گوته په غاښ پاتې شي. زه نه شم کولی چې د هر اړخ سره یې

انصاف و کړم خو بيا هم هڅه کوم چې په لنډو ټکو کې په څو اړخونو خبره وکړم -

شکسپټر په يوه نظم کېنې خبره کړې چې انسان په ژوند کېنې تر څو مرحلو راتېرېږي د هرې مرحلې خپل احساسات وي. د وړو کوالي خپل ضرورتونه او احساسات وي د ځوانۍ جذبات او احساسات بيا اکثر د "memory long" حصه جوړه شي خصوصاً د شاعر. د شاعر شعري ژوند زما په خيال د هغه وخت نه ساه په اخستو شي چې کله هغه د يوې ښکلا لار د يو احساس اسير شي. او ښکلا پخپله يو وسيع مفهوم او معنا لري. چې دلته يې ژباړل د ليک د مرام برخه نه ده. زما خيال دی چې د خليل صېد ځوانۍ د وخت اکثر شعرونه ضايع شوي دي. د "جانان" په حقله ډېر شعرونه د ده په کتاب کېنې نشته خو بيا هم دومره شته چې د سړي تنده پرې ماته شي. د مثال په توگه دا څو شعرونه....

سپين مخونه قرارونه د زړه يوسي
وړي د سترگو نه خوبونه شونډي سړي.

تاد لوظونو د کتاب نه چې معنې او ويستي
ما په نا کړيو گناهونو هم تويي او ويستي

د مجنون خيري ښکلي ښکاري په صحرا گروانه
په تا "روپۍ" مزه کوي اي د لى لا گروانه

ته مې يو ساعت له زړه نه بهر نه کړي
وايه کله ستا په زړه کېنې هم غږېږم؟

نخښې مو د يو ځای د ناستو وړانې ويجاړې شوې
لارې مو د تلو او د راتلو وړانې ويجاړې شوې

د پاكي ميني په جهان اورونه ولگېدل
په خواره ټكي د جانان اورونه ولگېدل

ستا يادونه كه دي نوي كه زاپه دي قدرمن دي
د ازما په پښتون زړه كښي مېلمانۀ دي قدرمن دي

ستا جامې هم ښكلې ښكاري، ستا د مخ ځواب هم نشته
كه دي توري غټې سترگې كه باپه دي قدرمن دي

عشق تر يوه كس پورې محدوده نه وي بلکې د هغه د
ذات سره تړلې هر څيز د عشق وطن وگرزي - د چا د ياد سره تړلې
لار، د چا و قدرته چينار و نښتر او د چا د سترگو د رنگونو سره
تړلې د الگه د اوبو رنگونه... ان تر دې چې ټول وطن د سړي
جانان شي د وطن مينه د جانان له ميني زوروره ده - مهجور صېب
هم د وطن ميني زخمي كړي دي - هجرت كول او د خپل وطن
پرېښودنه د ژوند ترخه الميه وه د مهجور صېب احساسات ټول
زخمي زخمي دي په هر غزل كې يې د خپل وطن مرثيه ليكلې -

نه يې زوی نه يې لېـسـور شـته
پشـتونخوا ده هغه كـونه

صفت كوه د گورگوټو زلفو شاعر دي منم
فكر كوه د پښتنو هم ترجمان يې كه نه؟

چې وپردوران وزیرستان مې په غزل کې نه وي
لکه چې ذکر د جانان مې په غزل کې نه وي

ردي توکري ته يې ور واچوئ او مه يې لولئ
چې درد او غم د خپل افغان مې په غزل کې نه وي

زغملې نوره نه شو دا گرمي وزيرستانه
سره هوا به کله په مونږ لگي د پر بغل نه

د چا سپېرو سترگو خوړلي دي امکان نشته
ودان به خړ وزيرستان شي! نه هېڅ کله نه

مهجور صېب د چاپېريال د سياسي حالاتو نه هم ځان بڼه
خبر ساتلی او کمال يې دا دی چې په چا پورې يې ځان نه دی تړلی
هغه چې څه وينې هغه وايي چې څه محسوسوي د هغې اظهار
کوي. د ستايلو او غندلو پېمانه يې د تعصب نه مبرا ساتلې ده.

د اسلام دې يوه خبره هم ونه کړه
ملا جان نه هسې لارې اسمبلي ته

اسلام نشته تش په نوم اسلام اباد دی
اسلام نه وايي په نوم مسلمانې ته

لاس د خپلو پښتنو هم پکښې وي ننم
پښتونخوا چې زه دې گورم بربادي ته

وژل چې د مېرې ملا صاحبه گناه بولي
روا شول قتلول ستا په تقریر د هغو خلکو

چې کشمیر کشمیر دې هر وخت وظیفه ده
په دا خله خو يو ځل ياده پښتونخواه کره

مهجور صېب د خپل کلتور کلک داعي دی د حالاتو د
وجې زمونږ په کلتور کښې چې کوم بدلون را روان دي دغې بدلون
مهجور صېب سخت درېدولی -

د مغرب تهذيبه خو اوار شې
پښتنه دې کره برينه لږه

خدايگو چې گهرې ورسره هغسې خوند نه کوي
خوند چې د بنگړو وؤ په مړوند د پېغلي جل کښې

گيله به خو ک کړي د خيرون نظرنه
چې پښتنو پېغلي پردې ماتې کړي

ستا په حيا چې قسمونه خورمه
پښتنې خوړې ستا پښتو ته گورم

ورکې لويټې شوې پښتنې وينم سرتورې شوې
لاړل پښتانه او غېرتونه وو چې خاورې شول

مهجور صېب د انسان سره د مينې داعي دى د هغه مينه
 د انسانيت سره ده. د هغه مينه سوچه ده د سرمايه دارانه نظام په
 وجه چې په انسانانو کښي کوم تفریق روان دى د هغې سخت
 خلاف دى. مهجور صېب همپشه د مزدور په درد درېدلې
 ښکاري.

غريب بڼيان کښي هم خولې دى! ته خپل کوټ وگوره
 دا په گرمۍ کښي په غريب پورې خدا نه ده. څه؟

بابا "روتي روتي" دا چغې د دې کور نه راځي
 په دا ماتې کښي دا سندرې دا گډانه دا څه

څوک يخو سيورو کښي خوبونه کوي
 چاپه سره نمرپه ځان خولې ماتې کړي

بل ځاى وايي چې:

زه دا نه وایم اشنا چې هر ژوندى د مرگي نه دى
 چې سامان د بل د ژوند کړي دا سپرى د مرگي نه دى

چې نفرت تربنه تنستېري محبت ورغاړې وځي
 دا په ژوند مټين که خپل دى که پردى د مرگي نه دى

مهجور صېب د پښتنو بي اتفاقي هم ډېر ځورولى... په
 غزل او نظم کښي د دې بي اتفاقي ذکر کړى:

د پردې پر مې ځوروي يو والی نه شته په پښتون کښې
مهجوره څه سبق به دې څوک واخلي د غزل نه

چې به په يوه ځله افغانان شي نا هېڅ کله نه
چې به پوره زما ارمان شي نا هېڅ کله نه

د ليک د اوږدلي له يرې د مهجور صېب په شاهکار نظمو نه
خبره نه شم کولی ځکه چې په لنډو ټکو کښې يې احاطه نه شي
کېدلی او بيا که په قطعاتو او هايکو خبره وکړم لکه په درياب
کښې غوږې وهل دي او څوک چې زما غوندې نوای لمبوزن وي د
ادب په پراخ دريابونو کښې شايد تر ساحل ورسره مټه وزرې
مرسته نه وکړي -

هغه دې لوستونکي خپل ولولي ځکه چې زما وژباړلو ته
ارتيا نه لري - پوره پوره کتابونه هومره نظمو نه دي د معنا وپه
لحاظ -

اخر کښې به زه د مهجور صېب دعا او تمنا ورسره غبرگه کړم
چې الله دې روغ صورت او اوږد عمر ورنصیب کړي - آمين
د مهجور دي ارمانونه ټول پوره خوياران وايي
د اویا کالو شاعر تر څه مودې د مرگي نه دي

پروفیسر اکبر علي نایاب
دېره اسماعیل خان - پښتونخوا
3 جولایي 2021

زما قدر من استاجي ته

بسم الله الرحمن الرحيم

نه پوهيږم يوه خوشحالي محسوسوم -فکر کوم چې د دومره
زياتي خوشحالي لامل څه دی خو بيا چې د گران محترم عاليقدر استاد
ډاکټر محمد خليل مهجور صيب شعري ټولگه (سکروتي په ايرو کښي) د
چاپ کولو هلې ځلې زړه ته راشي بيا راته احساس وشي او باوري شم چې
زما په احساساتو کښي دغه گڼه گڼه د دغي کتاب د ادب و دنياگي ته
راتله دي- خدای دې وکړي چې نور دغه اوږد انتظار د بختور پای ټکي
ومومي -- اللهم آمين

د استاد او ډاکټر محمد خليل مهجور صيب د نوم سره خوبه
تقريباً هر سړی اشنا وي ځکه چې محترم مهجور صيب ته پروردگار د
حکمت لويه برخه ورکړې ده طبابت او استاذي دواړه داسې مبارکې پېښې
دي چې د سړي هره گړی د انسانيت په چوپړ کښي تېرېږي -

ما ته دغه سعادت حاصل دی او وياړم چې زه په بنسټونځي کښي
د محترم مهجور صيب پنځه کاله شاگرد پاتې شوی يم او دی مې استاد
پاتې شوی-

انتهايي مخلص دياتتدار شخصيت لري که ووايم چې د عصر حاضر يو لوی برکزيده ولي انسان دی مبالغه به نه وي-

د رب مهرباني ده الله ورله لويه تقوا ورکړې ده که زه د محترم مهجور صېب په شخصيت خپلو خبرو ته دوام ورکړم نو نه شم کولی چې زه د محترم صېب د شخصيت احاطه وکړم ځکه چې د کتابونو شانتې شخصيت باندې کتابونه ليکل د قلم زور غواړي- د محترم مهجور صېب په باب يو گړد کتاب خبرې هم کمې دي-

د محترم مهجور صېب ډېرې خاطرې راسره دي که د ټولو بيانول مې پېل کړل شايد زما د ليک مرام به وبایللم- او نه کومه داسې فارموله لا چا موندلې چې په لنډه ټکو کښې ټول ټکي ځای په ځای کړي- دې استاد محترم د تقوی يوه لنډه قيصه درسره شريکوم-

محترم صېب په لاس يوه راډو گړې ترله او ما ته بل ملگري ښودلې وه د استاد د تقوا حدونو ته سپری حېران شي- په پنځو کالو کښې چې په ښوونځي کښې مو تېر کړل مونږ د محترم صېب په لاس کښې هغه قيمتي گړې/ سات جوته / ښکاره نه وليدله دغه د ده د تقوا او پرهېزگاري يو وړوکی مثال دی چې لا نورې به څومره خاطرې راسره وي خو لنډه ده چې د محترم مهجور صېب په شخصيت او کردار باندې ليکل زمونږ د وس کار نه دی ځکه چې په خپل کمزوري فکر او قلم کښې دومره توان نه وينم خود زړه سوچه مينه ورته ډالۍ کوم-

ذاتي په ما بېخي زيات گران دی او د ده په اړه زه د رحمان بابا دا يو بېت ډېر تکراروم چې:

که دې تاد ښکلي مخ عاشقان ډېر دي
زه په ټولو کښې اول يم دويم نه يم

رب دې مهجور صېب ته روغ رمت صحت نصيب کړي د
خوشحالی دک ژوند ورته غواړم- امين ثم امين
د محترم صېب شعري ټولگه (سکروتي په اير و کښي) ما تقريباً
ټکي په ټکي ولوستله داسې ليک دې په گرده پښتونخوا کښي يو نيم کوي
لکه څنگه چې مهجور صېب کړی دی- واقعي چې الله ورله ډېر څه ورکړي
دي- نوم د خدای، هر غزل کښي يې د پښتون قام سره د مينې اظهار کړی
دی د پښتنو غم ډر د بې د ځان غم ډر د بللی دی-
ځکه چې محترم صېب يو بت کښي وايي:

ژړا به ستا په جدایي بسکليه زه بيا کومه

ماته لا ډېرې مرثيې د پښتنو پاتې دي

يقيناً چې د پښتنو غمونو ډر د نو يې سينه غلبيل کړي ده د خپل
وطن خپلې خاورې خپل قام سره يې زړه لکه د مقناتيس نښتلی دي هره
پښتنه مور يې مور او خور يې خور بللي د-

او د پښتنې خور د پردې په باب محترم صېب خپله لهجه کښي وايي

پشتاني خورې ډېر دې کوشلي دي شنکي خولینه

پشتوته کسه بچ کوه خپل غيراتي خولینه

خيرن نظر وو ويرته کو ځوناور داسې هن شسته

پت سوته مخ او په چامه وينه بيخي خولینه

لنډه ده چې د خپل پښتون قام سره يې په هر غزل کښي د مينې او
ورورولی اظهار کړی دی دا خو يې ما په غزل يو څو کرښې ليک وکړ گني
هسې خو که د ده په غزل کتاب خبرې وشي کمې به وي او دې نه علاوه يې
که د نظم برخه وگورو نو سړی ورته انگشت بدندان شي- ده د احساس
درک د ده د نظم نه کيږي ځکه چې شاعر خو هسې هم حساس وي چې نظم يې

وگورې هم دغه د پښتنو ویر او غوغا ده پکښې - نظمونه یې زړه وړونکي دي لکه په مثال یو نظم چې د یوه لېوني په مرگ یې لیکلی یا د یو سوالگر /ملنگ د خپراتونوپه غوښتلو یې روداد لیکلی او داسې نور شاهکار نظمونه - که دلته ووايم چې هر غزل هر نظم یې د سرو په تار پېيلي دی مبالغه به نه وي - الله تعالی دې نور استعداد ورکړي - محترم د جنگ په وخت د خپل کلي وطن نه کډه وکړه او نن سبا د رڼاگانو ستر ښار کراچۍ کښې د ژوند شپې ورځې تېروي -

استاد مهجور صېب ناجوره دی د کتاب لوستونکو ته خواست

دی چې په خپلو دعاگانو کښې یې هېر نه کړئ - په مینه او درنښت

محزون جان

بولاري پل کوټري سينده

30-6-2021

هغه ځلانده ستوری

بسم الله الرحمن الرحيم

نن هغه بختوره ورځ ده چې د کومې ورځې مود له مودو راهسې
په انتظار تېري وو- چې نن زما د استاد عليقدر ډاکټر محمد خليل مهجور
صېب شعري ټولگه (سکروټي په اير و کښي) چاپ ته برابره شوه او د پښتو
ادب څولۍ ته يوه بله زرينه تحفه ډالۍ کيږي-

هسې خو د يو چا په شخصيت ، ژوند او فن خبرې کول يو گران
کار دی خو بيا هم د خپل استاد پير په باب قلم پورته کول شاگرد ته په
تروږمۍ کښي بې ډېوې گرځېدل دي-

د عاليقدر ډاکټر مهجور صېب په ژوند ليک کول زما د وس کار
نه دی-

ځکه چې که د محترم مهجور صېب په ژوند کتابونه وليکل شي
زه وایم چې دا به کم وي- خو زه به دومره ووايم هغه د پښتو يوه ټپه مې ياده
شي چې:

يار د تعريف محتاجه نه دی

په عطرونو گلان چا لمبلي دینه

يابل ځای کښي اباسين صېب وايي:

که زما د شخصيت حدونه گوري

زما فن زما د فکر تر جمان دی

عاليقدر مهجور صېب د وزيرستان د ادب د پاره د ملا د تير
حقيقت لري او د وزيرستان د ادب يو ځلېدونکی ستوری دی-

محترم مهجور صېب هغه وخت د ادب په مېدان کېنې قدم
کېښود چې زمونږ په سيمه کېنې ادب د نشت برابر ؤ - او ځلکو به شاعر ته
په سپک نظر کتل او بل د يارانو نشتوالی ؤ - خو بيا هم محترم مهجور
صېب خپل استقامت او مرام د لاسه ورنه کړ او د خپلې ژبې پښتو ادب
خدمت يې جاري و ساتلو لکه چې مهجور صېب وايي:

تياړې چې لري کړو هر خوا ته مورنا رڼا شي
راځئ ملگرو چې د مينې مشالونه بل کړو

د دغو مشرانو استاذانو استقامت او برکت دی چې نن مونږ هم د
پښتو ادب سره اشنا يو او زمونږ سيمه د ادب په ښکلا ښايسته ده.

ما به کله کله د گران زړه ته راتېر استاد محترم محزون جان صېب
نه د عاليقدر مهجور صېب اشعار او غزل اورېدل چې زه ډېر ترېنه متاثر شوم
او ما به د ځان سره خوندي کول او د ده د غزلو نه به مې وستو خوند
اخستو -

بيا مې چې کله په موباييل خبرې ورسره وشوې خبرې يې له
اشعارو هم خوږې و درنې وې - چې يو ځل خبرې شروع کړي ته به وايي د
خولې نه يې ملغلرې تويېږي - زړه به دې غواړي چې خبرې يې د پای ټکي نه
ومومي زما يې ليدل ډېر ارمان ؤ -

اخېر وخت ياري وکړه زه مې زړه ته نږدې استاد محزون جان سره
کراچۍ سلطان اباد ته د محترم مهجور صېب حجرې ته وراغلم د محترم
صېب ليدل زما د ژوند تر ټولو خوندره خاطره وه. زما په خپلو سترگو د يقين
نه راتلو - د عاليقدر صېب خوش مزاجي او مينې معصوميت تاثيرات داسې
وو لکه ما چې ټول عمر د ده صحبت کېنې تېر کړی وي -

نوراني خهه او خوږې خبرې لکه د شاتو - محترم صېب ډېر عليل
 ؤ خو بيا يې هم ټوله ورځ زمونږ سره په حجره کښې تېره کړه په هغه لنډ وخت
 کښې چې ما کوم فېض ترې حاصل کړو زما د ژوند تر ټولو لويه سرمايه ده -
 زه په دې وياړم او خوښي محسو سووم چې ما ته د عليقدر سره د صحبت
 شرف حاصل شو او مونږ ترې ډېرې زدکړې وکړې -

مهجور صېب يو عالم، مينه ناک، ځيرک او وطنپال شخصيت

دی -

تل د پښتنو په درد درد بدلی دی لکه چې مهجور صېب وايي
 پردي جنگ کښې د گل غونډې ځوانی - چې د چا لارې
 په وړانه پښتونخوا کښې کوم ويرد هغو خلکو

محترم صېب بل ځای وايي:

نه يې زوی نه يې لېور شته
 پښتونخوا ده هغه کونډه
 د مغرب تهذيبه خوار شې
 پښتنه دې کړه بر بنډه
 مهجور ستا مينه کښې سوخي
 نه لوگي شونۀ غر غنډه

بل ځای محترم صېب وايي چې:

غم د هرې لويې بهه در سره وي
 چې جينی د پښتونخوا دې خور او لور شي
 زړه مې چوي چې غريب د گران وطن مې
 د ظالم د لاسه پرمخې نسکور شي

او بل ځای کې وايي:

ماضي يې پېژنم او حال ته يې چې گورمه زه
په مستقبل د پښتونخوا مې باور پاتې نه شو
او ځان د حالاتو پخپله قصور وار بولي او پښتنې پېغلې ته وايي -
څه خو گرم يو خپل څه د حالاتو په قصور کښې
ورو شوه حيا ختمه د پښتون په خور او لور کښې
خوړې پښتنې بې ستره مه گرځه پېدا کړه
کومه غېرتي جذبه چې وه ملالی ترور کښې
او په اخير کښې لاس په دعا يم چې خدای دې گران مهجور صېب
ته د څه مودې لپاره روغ او د خوښۍ ژوند ورکړي آمین ثم آمین
او د خپل لیک اختتام په دې يوې ټپې سره کوم چې:
ناروغه ياره خدای دې روغ کړه
خلک به وايي بخت يې خوار دی يار يې مړينه
په درانښت
امان مانتوی وال وزير
بولاري پل کوټري سيند
4-7-2021

خپلی خبری

زما د کتاب پہ حقلہ زما ملگرو ڊپر په زړه پوري ليکونه کړي دي-
 خو په تېره تېره گران مظلوميار صېب (نور ملگري دي خفه کېږي نه) د پوره
 کتاب يوه هنداره ئې لوستونکيو ته وړاندې کړې ده-
 خدا م دي د ده په عمر کېږي برکت، په قلم کېږي زور او په پښتو
 ادب کېږي لوړ مقام نصيب کړي-امين-
 زه دا نه وایم چې زما نورو ملگرو څه زيار نه دے کړے-دوي ډپر
 قدرمن ليکونه کړي دي- چې زه ورته د قدر او وياړ په نظر گورم-
 زما په خړه پړه او گلډه وډه شاعری، ستر پوهاند پروفیسر اکبر
 علي نایاب صېب چې کوم خوندور ليک کړے دے- زه د هغه د شکرېې ادا
 کولو توان هم نه لرم- نور به زه دلته خپل مشر شاعر ملگرے نور عالم
 صېب هم د شکرېې په زانگو کېږي وزن گوم- او دعاگانې ورته کوم- زه د
 غائبانه ليک د بنو احساساتو د پاره د اقبال شکتوئي وال صېب، مخزون
 جان صېب او امان ماتوئي وال صېب هم ډېره ډېره مننه کوم- او دعاگانې
 ورته کوم-

اين دعا از ما و از جمله جهان آمين باد

محمد خليل مسيد له کراچۍ نه

ضروي يادگېر نه: په کتاب کېږي ځاے په ځاے چرته د پنجابي ذکر شوے دے-
 هغه څه په بدنيتۍ يا د سياسي گوند سره د تړون په وجه هرگز نه دے- زه محب
 وطن پاکستانه يم- او چرته د پاکستان د سالميت او يو والي مخالف نه يم- ما تر
 اوياس کالو پوري د کوم سياسي گوند سره نه خو تړون لرلے دے- او نه د ملک
 خلاف په کومي سرگرمۍ کېږي مې برخه اخستې ده- (مهجور)

دعا

ايمان كلک په محمد ص اخر زمان را
او صفت ته يې بيا ژبه د حسان رضا را

صداقت خدايه نصيب مي د صديق رض کړي
نمونه د عدل هم عمر رض په شان را

نعمتوننه د دنيا فراوان را کړي
سخاوت لره بيا زره هم د عثمان رضا را

قوت ماته د خبير شکن چدر رضا را
وړو کوالي کښي بيا پوهه د ايمان را

ربه زمکه يم پيدا يمه له خاورې
اطاعت لره لويي لکه اسمان را

دغه سوال مي خدايه ستا په در قبول کړي
ما مهجور ته ربه صبر عالي شان را

««««»»»»

غزلونه

په هيڅ يو کس د خوا و شامې باور پاتي نه شو
گرانه اشنا آن چې په تامې باور پاتي نه شو

د زلفو مار چيچله يو دې هم پرې روغ نه کړلو
پارو والله ستا په هوډا مې باور پاتي نه شو

چې هر ظالم ته په رکوع او په سجده دې وينم
ستا خو په آ او هم په دامې باور پاتي نه شو

په سپينه ږيره مې بتان د زړه کعبه کبسي پراته
د خپل زرگي په پياوړتيا مې باور پاتي نه شو

چې ماته يو څه ځان ته بل څه خوښوي ملگرو
په دغه شېخ په دا ملا مې باور پاتې نه شو

چې مې د شپې د ور په درز د کور دننه گوري
ستا د تنخوا په دا سودا مې باور پاتې نه شو

ماضي يې پېژنم او حال ته چې يې گورمه زه
په مستقبل د پښتونخوا مې باور پاتې نه شو

چې کور ته راشي د تبليغ نه نو بيا بل څه کوي
عبث په سېل ستا د دنيا مې باور پاتې نه شو

مهجور چې گرانې پښتونخوا ته تل دعا کولې
قبولې نه شوې په دعا مې باور پاتې نه شو

««««»»»»

دلی دلی می لا په زړه د اندېښنو پاتې دي
یاره خطري د رقیبانو د فتنو پاتې دي

خه خو می خیال د پاتې شویو ارمانونو ساته
ډېر پوره شوي دي مرگيه بس یو څو پاتې دي

ژړا به ستا په جدایی ښکلیه زه بیا کومه
ماته لا ډېرې مرثیې د پښتنو پاتې دي

د پښتونځبه یې شملې تا به ضرور نېغوم
لا مرحلې د حفاظت د لوپټو پاتې دي

یو ښکله باب شي د تاریخ ترې جوړېدلې اشنا
دومره قیصې د ړنگو پنگو هدیرو پاتې دي

زه يې تراوسه هم عظيمې خزانې گڼمه
ماسره پنډې د يادونو پخوانو پاتې دي

لېونې غواړي لېونتوب د ازادۍ خوندونه
ورکوي زور يو څوکړی د زولنو پاتې دي

ماته په کومه خله پېغور د بې ننگۍ راکوې
د خان زمانه تا کښې هم څه د پښتو پاتې دي؟

سپرليه اوس هارونه نه جوړوم ولې راغلي
لا خو څو شپې د چادلارې د کتو پاتې دي

پوی شه مهجوره! که بيدار دي پښتون ورورنه شؤلو
چې دي وختونه د سلگو او اسوبلو پاتې دي

««««»»»»

ستا یادونه که دي نوي که زارۀ دي قدر من دي
دا زما په پښتون زړۀ کښی مېلمانۀ دي قدر من دي

تۀ تپوس د هغومۀ کره چې هر څه زما په زړۀ دي
ما د پاره چې هر څه هم ستا په زړۀ دي قدر من دي

ستا دکوت او پتلون قدر د خان زویه دلته نشته
چې جامه یې د پښتون وي که شپانۀ دي قدر من دي

په ژړا مې هم زرگه چې ترینه نۀ سپکیري یاره
ستا غمونه که هر څومره هم درانۀ دي قدر من دي

ستا جامې هم ښکلې ښکاري ستادمخ هم خواب نشته
که دې توري غټې سترگې که باڼه دې قدر من دي

پېونده او فقير ابي ښکلوي يې خلق خلي
چې ژوندي وو قدر من وو او چې مړه دې قدر من دي

يم امين د رواياتو د تېر شوو پښتنو زه
زما کور په صندوق کښې لا پراته قدر من دي

يوسف مخيه په راتلو دې يم خوشحاله خو په تلو نه
ما مهجور ته دې که تله دې که راتله دې قدر من دي

««««»»»»

د وړو وړو څيزونو غلۀ هم شته دي
او د ډكو صندوقونو غلۀ هم شته دي

دا منم د ځنگلونو غلۀ هم شته دي
خو د خوشيو گړنگونو غلۀ هم شته دي

يو نظر ورباندې واچوي زړۀ يوسي
زړور داسې د زورونو غلۀ هم شته دي

خيال كوه او ډېر هوښيار اوسه گل مخيه
ستا په چم كښې د گلونو غلۀ هم شته دي

خزانې د پښتونخوا د غرونو يوسي
د دې دنگو دنگو غرونو غلۀ هم شته دي

پټوي د ځلې خبرې هم مهجوره
كه منې چې د شعرونو غلۀ هم شته دي

««««»»»»»»

ام خدايه ساتندوی شي د تقدير د هغو خلقو
چي روغ شي زخمي زړونه په تدبير د هغو خلقو

په عشق او ملي ننگ کبني چي رحمان او خوشحال خان شي
شهرت دي په دنيا کبني عالمگير د هغو خلقو

خپل وطن کبني حق د پښتنو غواړي نو او گوره
لاس کبني زولنی پښو کبني زنجير د هغو خلقو

نازونه هم چي وره شي او شمله هم ټيټوي نه
د ښکليو محفلونو نه دي جاگير د هغو خلقو

وژل چې د ميړي ملا صاحبه گناه بولي
روا شو قتلول ستا په تقريرد هغو خلقو

پردي جنگ کښي دگل غوندي خواني چې د چا لاري
په ورانه پښتونخوا کښي کوم ويرد هغو خلقو

چې هيڅ يې هم د جنگ ترهگري سره کار نه و
د ختو مېلې ړنگې کړې خنزيرد هغو خلقو

چې خپل جانان يې خپل شي او رقيب له منځه اوباسي
مهجوره که مني چې زه يم پيرد هغو خلقو

««««»»»»»»

بیا چې زړه مې نن ژړا کوي دا څه دي
یار د چا سره خندا کوي دا څه دي

د تنکي ځلمي مرگه که ظلم نه دے
بیا چې دا په پښتونخوا کوي دا څه دي

کور مې ړنگ شو در په در چې گړځوي مې
ظالمان په خله د چا کوي دا څه دي

زما کور کښې دي د سرو وینو ډنډونه
دے په خپل کور کښې گدا کوي دا څه دي

د گلونو لومې گدا شو ځکه ژاړم
خپل پردي چې داپه ما کوي دا څه دي

په بدل کښې د وفادې هم مهجوره!
چې دې یار څومره جفا کوي دا څه دي

«««««»»»»»

زہ دې ټول نازونه وړمه دا وفانۀ ده څه؟
تۀ مې بېگا سبار ټپې دغه جفانۀ ده څه؟

غریب بنیان کنبې هم خولې دے ته خپل کوټ او گوره
دا په گرمۍ کنبې په غریب پورې خندانۀ ده څه؟

»بابا روټۍ روټۍ،، دا چغې د دې کورنہ راځي
په دا ماڼۍ کنبې دا سندرې دا گدانۀ ده څه

حق د واکدارو دے منم د دنیا ټولې مزې
زما د پارہ یې روا هم تمنانۀ ده څه؟

ستا د پنځو ستورو هوټل کنبې شته شراب او شباب
وچه ډوډۍ مالہ تنبو کنبې هم روانۀ ده څه؟

چې په دې ملک کنبې ترې تر ټولو زیاته وینه توی شوه
مہجوره پېژنې زمونږه پښتونخوا نۀ ده څه؟

««««»»»»

دا ما زغه مې تبتېدلي سره گرځي
چې رقيب زما د بنکلي سره گرځي

سکه وروڼه چې په يو کور کښې اوسيري
پکار نه ده چې ترينکلي سره گرځي

يو جهان شي غرېو نيولې بوره مور چې
د يو سري زوی د څلي سره گرځي

پام کوه لکه چې ورکه چرته غواړي
يو سرې د تاد کلي سره گرځي

رقيب ژاړي چې مهجور او جانان يو ځام
ده په سترگو دي ليدلي سره گرځي

«««««»»»»»

چاته دې په ټول عمر خوږې خبرې اونۀ کړې
چاته دې خواږه په نوم تر خې خبرې اونۀ کړې

وچې رښتيا وايه په چا بنۀ لگې که بد لگې
چرې په لونده ژبه لوندې خبرې اونۀ کړې

ما چې زلفې يادې کړې سپين مخې راته او وئيل
بيا گورې په سپينه ورځ د شپې خبرې اونۀ کړې

برند مې په غوښتنه شو، وې خبردار شه ياد لره
بيا چې په دا ځلۀ زما د ځلې خبرې اونۀ کړې

زړۀ مې چې بې واکه شي په واک سترگو ته او وايه
دغه کلک سړي ته چې پستې خبرې اونۀ کړې

څه رېباره يار ته وايه هغه څۀ چې زه وایم
گوره سم سر مې چې کږې خبرې اونۀ کړې

بنۀ شوه چې دې او خندل مه جور ته د عادت خلاف
نن دې په ترؤه تندي تروې خبرې اونۀ کړې

««««»»»»»

غرور دے شېطاني صفت دهو کي دې خطرناکي
بي ځايه غورې ټرې او لافي دې خطرناکي

بي فکړه پکبني مه گرځه اشنا وزيرستان دے
دا غرونه پالي ناري او کندي دي خطرناکي

منم چي ستا وسله ده زور اوره خو دا اووره
زموڼره پخواني زړي وسلې دي خطرناکي

رقيب په غصه راغے په اوږه ټوپک نيولے
په موڼو ويښي چي نن مي ارادې دي خطرناکي

مسلم په لاله باندي جنگيږي بي وسلې نه
کافر په دا يقين چي يې فتنې دي خطرناکي

مهجوره! هديرو د شهيدانو کبني ډېر گرځه
دبمن ته تر ژوندو دا هديرې دي خطرناکي

««««»»»»»

خيال چې نه کړي نوره منډه
شي جذبده د تخليق شنډه

نه يې زوی نه يې لپور شته
پنښتونخوا ده هغه کونډه

د مغرب تهذيبه خوار شي
پنښتنه دې کړه بر بنډه

مهجور ستا مينه کښي سوخي
خه لوگه شي خه غرغډه

««««»»»»

ډي ائي خان 2005م

خه خو گرم يو خپل خه د حالاتو په قصور كښي
رو شوه حيا ختمه د پښتون په لور او خور كښي

لونه د حواته هم اسمان له شرمه شين شو
ما چي خه ليدلي په دا سترگو دي لاهور كښي

يو چوپتيا وي بل كښي لوبې ماشومان كوي
فرق دے فقط دا په يوه مېله او په كور كښي

زوى چي خومره خور او خوش اخلاقه وي نوسيال يي؛
نشته دے په ورور نه په عزيز نه په تربور كښي

خوري پښتني بي ستره مه گرځه پيدا كړه؛
كومه غبرتي جذبه چي وه ملاله ترور كښي

خوري يي د غريب نهر بچي نو غورځوه يي مه
نيمه سوځېدلي هم روٲى ستا په تنور كښي

مينه كه گناه وي نوبې شكه گناهكار يمه
نور خه گناه نه وينم لاليه په مهجور كښي

««««»»»»»»

خيال کوه نظره په شپو تورو د منزل کښي
ډېرې بلاگانې دي د زلفو په ځنگل کښي

خدايگو چې گهړي ورسره هغسي خوند نه کوي
خوند چې د بنگرو و په مړوند د پېغلي جل کښي

تب جنې مې جذبې کړي د سرو وينو قطارونه
خوب کښي وينم ځان چې په ژرايم په محفل کښي

خوند و د غزا د تېرو تورو په پرکار کښي
پروت چې شهيدان وو سره سپوري د پرېغل کښي

توري سترگې مه رايه شه چل د سپېلنو کوم
ډېرې سپيري سترگې دي زمونږ په چاپېر چل کښي

خپل بچي دي گرځي د لندن مستې هوا کښي
زوی د غريب جوړ کړې خودکشي ته په چل ول کښي

ذکرد بنگرو په ځای د سرو وينو پکار د
دا که نه وي خوند نشته مهجوره په غزل کښي

««««»»»»»»

مينه بنه وي چې د مينې په دستور شي
بي دستور مينه هر چاته پغور شي

غم د هرې لويې به در سره وي
چې جينې د پښتونخوا د لور او خور شي

زړه مې چوي چې غريب د گران وطن مې؛
د ظالم د لاسه پر مخې نسکور شي

چې رنډ مخ بڼکاره کړې بيا مې بولي
زه موسی شمه کوڅه دې کوه طور شي

په نفرت کښې خو تر بور هم زما ورور دے
خو په مينه کښې خپل ورور زما تر بور شي

مهجور هغه بد قسمته شاعر زه يم
چې ژړا مې د زرگي هم ټنگ ټکور شي

««««»»»»»

می کال 1972م

یادگېر نه: دلته د موسی او کوه طور هسې د تشبه په توگه استعمال
شوي دي- زما مطلب دا هر گزنه دے چې گني پیغمبر نه منمه او نه
کېدے شي- هسې نه چې څوک راباندې د کفر فتوا اولگوي-

تا د راتلو خپلې و عدې ماتې کړې
ما هم په نه زړه گلدستي ماتې کړې

چا چې د بل د کور ویرې ماتې کړې
د خپل محل یې هم تنبې ماتې کړې

خپر ککړو د هونښ یارانو ته خپر
که لېونیانو زولني ماتې کړې

گیله به شوک کړي د خیرن نظر نه
چې پښتنو پېغلو پردې ماتې کړې

شوک یخو سپورو کښې خوبونه کوي
چا په سره نمر په ځان خولې ماتې کړې

دې تا کچه غوندي ځوانی د خلقو
ډېرې پخې پخې توبې ماتې کړې

زما په کور کښې مړې ډېوې مهجوره!
د رڼاگانو سلسلې ماتې کړې

««««»»»»

په سترگو د دوربين کښې دا څه بله فلسفه ده
په گل کښې هر بلبل ته د حبيب محب قيصه ده

قلم چې د صابر ويني د زړه څخوي بېت شي
زړگه هم د شاعر په خداي چې سمه غم کده ده

په سترگو د خوشحال کښې شاعري حبض الرجال دے
غزل کښې د رحمن د دروېشانو يو قيصه ده

نازيږي ابدالي چې دا رازونه د شاهي دي
په خيال کښې د بابر ژوند د خوندونو يو موقه ده

حمزه جنت ته هم بې پښتونه درومي يارانو
غني ته پښتونخوا بس د لعلونو خزانه ده

ژوند هلاکو خان يا چنگېز خان شو داسې ښکاري
په گران وزيرستان باندي يې کړې بيا حمله ده

اوبه راځي د چا د لوريه خړې يې په چا کره
معلوم دي کار کونکي خود ټول کلي کره ده

چې کوم کوډگر په گران وزيرستان وکړلې کوډې
کوم ځای چې به گلونه توقيدل هلته مورچه ده

چې نيا هم پکښې ناوې بنکاري ماته خندا راشي بس
لږه چې وي تپيډي کمالی توره برقه ده

اے د وخت چنگېزه ستا به هم راځي نېټه د مرگ
اے نن خودې په خله نوم اخستل هم يوه فتنه ده

څه کار چې چرته اوشي گناه گار بې گناه نشته
څوک هم چې مخ ته راغی نو خطا کړې هغه ده

مهجور ته دې قسم وي چې څه برخه پکښې واخلي
پکار د پښتونخوا چې قصيده که مرثيه ده

««««»»»»»»

زه دانه وایم اشنا چې هر ژوند د مرگي نه دے
چې سامان د بل د ژوند کړي دا سر د مرگي نه دے

مفکر شي خاورو لاندې خو فکرونه يې ژوندي وي
چې د قام فکر کوي چې چرته دے د مرگي نه دے

زړه دې کانه دے ظالمه شه بې وخته دې تيار کړو
دا تنکی ځواني يې گوره دا ځلمے د مرگي نه دے

چې نفرت ترينه تنبيري محبت ورغاړه وزي
دا په ژوند مين که خپل دے که پردے د مرگي نه دے

د دې ځوان د زنگدن هره سلگي د ارمان ډکه
ربه دا د ارمانونو ډک زړگے د مرگي نه دے

ته خو خپل سپي ته بېگا سبا شاورده ورکوه خان يي
غريب دي نهر مرشي خوستا سپي د مرگي نه دے

ته چې ملک هم ټول يو بولي بيا په يو ملک کښي دننه
دا پښتون دي خبر دے مري خو پنجا بے د مرگي نه دے

يو ته بم په لاس کښي ورکړي بل کاپي او کتاب لولي
ديو مرگ ستا ضرورت دا بل بچے د مرگي نه دے

مصور ته مرگے راشي تصويرونه کله نه مري
چي ظلمونه کړي تصوير مهجوره! دے د مرگي نه دے

د مهجور دي ارمانونه ټول پوره خوياران وايي
د اوي کالو شاعر ترخه مودے د مرگي نه دے

««««»»»»

د لويو خلقو د فكونو سره لوبې كوښ
لكه ماشوم د كتابونو سره لوبې كوښ

له مجبوري ورځ په خدا تېروم خلقو سره
د شپې ژړا كوم غمونو سره لوبې كوښ

اكثر د هجر په دوزخ كښي يم خو كله كله
ستاد وصال د جنتونو سره لوبې كوښ

بندي خاني افسره مه ويريږه تنبتمه نه
زه د مروند د زنجيرونو سره لوبې كوم

يمه پښتون زما بي سرو سامانې مه گوره
زه طاقتور مغرور ملکونو سره لوبې کوم

په سپينه ريره چې استازې د مرگي ووينم
زه د نيمگړيو ارمانونو سره لوبې کوم

شايد چې خلقو ته به بنکارم لپونه غوندي زه
زه د حوان مرگود قبرونو سره لوبې کوم

مهجوره! کله هم چې خوک زما په خوا کښې نه وي
ستا د خوږو خوږو يادونو سره لوبې کوم

««««»»»»

اگست کال 2006م

لري چرته څو ابونه شونډې سرې
شرموي سره ګلابونه شونډې سرې

کري دنيا د زړه بدلنه را بدله
راولي انقلابونه شونډې سرې

سپين مخونه قرارونه د زړه يوسي
وړي د سترګو نه خوبونه شونډې سرې

ګرانې! وايه د چا خوبه دې تالا کړه
دا چې راغلي سره لاسونه شونډې سرې

توري زلفې توري سترګې چې شه بولي
دي د ميو ډک جامونه شونډې سرې

تصور د بنکلي يار کوه مهجوره!
توري زلفې ولونه ولونه شونډې سرې

««««»»»»

جماعت هشتم مېل اسکول کر مه کال 1964م

د مغرب تهذيب چي اور سپد کمال ته
اوس به درومي ننداره يي کړه زوال ته

تارا کړي چي وه نخښه مسافره
ژاړم هر سبا بېگانه رومال ته

د پښتون په لرو بر کښي چي وېش پوخ شي
شابه زور ورکړه تور مخيه خپل دېوال ته

چي شني ونې يي په سر باندي گدا کړي
تاتره لغړ سر نه رسي شوال ته

مزدوري به کؤم زه څرو جامو کبٲی
پښتنی ستا د پردې ستا بٲکلی شال ته

گلهې وډې ليوڼي زړه ته رادرومي
د نبو بدو انتظار کؤم ستا خيال ته

پېغام ورکړه د يوؤ والي پښتنو ته
د ژوندون اعتبار نشته نوي کال ته

د پښتون په ماضي مه ژاړه مهجوره!
کړه يي فکر مستقبل ته گوره حال ته

«««««»»»»»

تا که ايښه بيا په زلفو کښي ول نه و
زه لگيا به د تيارو په منزل نه و

عاشقي بوالهوسي به سره يو وو
که په مينه کښي و دار ته ختل نه و

کاش چې نه و رقيب ان او ښکلي ډېر و
دا سپره ازغي په څنگ کښي دکل نه و

کس ناکس به نه ليدې پښتني خورې
که بي وخته دې وتل روا تل نه و

زړه مې غواړي چې ښکاره مې مينه نه شي
چې هيڅوک مې په دې لاره کښي مل نه و

د مهجور په عاشقي به څوک خبر و
که ليکله يې دا ښکله غزل نه و

««««»»»»»

نوره دې غواړم ابادي ډېر مې په تا وژړل
بس زياتي گل اوسې ما ډېر په پښتونخوا وژړل

دا د سلگو چې نامعلوم غوندي او از اورمه
چې دا بازگشت زما د ویرؤ که بل چا وژړل

ما خوب لیدو چې څوک پښتو د دوزخ ژبه بولي
په دا خبره ستر حمزه تر مخ زما وژړل

دلته ځوانان په وینو سره هلته یې بورې ميندي
په چغو چغو مې په آ او هم په دا وژړل

خوک په ملا پسي لگيادي خوک منبر ماتوي
په بي وسي مي د منبر او د ملا وژړل

ماله ژړا وه توبه کړي د خدا نيت مي و
خو دي خپل لوتي لوتي کور ته مي نن بيا وژړل

ته نا پوره ارمان ته نه گوري نيمگري دنيا
که چا مرگيه د ارمان په نيمگرتيا وژړل

ما توقي نه دي زده مهجوره په قسم او منه
ما چي په چاهم وژړل ما په رښتيا وژړل

««««»»»»

لاره کښي ناست يم لاروؤ ته گورم
د چا بي پامه تېرېدو ته گورم

ماته د ميني منزل گران ښکاري چي؛
د زماني سړو تودو ته گورم

ستا په حيا چي قسمونه خورمه
پښتني خوري ستا پښتو ته گورم

مصيبت نه د مصيبت د ميني
زه په دې چل خپلو پردو ته گورم

وائي ظالم چي کله زه مهجوره!
د غريبانوؤ سلگو ته گورم

««««»»»»»

کال 1972م

اے سرپه لږ خپل کار ته فکر وکړه
چې پرې نور ځي هغه لار ته فکر وکړه

غم د خپتې دے د قام په نوم اخستے
د وطن هر يو واکدار ته فکر وکړه

ستا د کور د پردې خيال نه ساتي گوره
د خپل کور دې څو کيدار ته فکر وکړه

دا زرگے مې دے جوړ وړان وزيرستان کړو
خدائے ته گوره لږ دې خوار ته فکر وکړه

د وطن غنم پلوري جيونه ډک کړي
ووت دې ورکړو اوس دا پلار ته فکر وکړه

وطن خوار شو هر څه لارل سوئيزر لېنډ ته
اے مجه هوره دې سرکار ته فکر وکړه

«««««»»»»»

قيصه د خوږې مينې اختتام ته کله رسي
رڼا د داسې نمرده چې ماښام ته کله رسي
دا داسې وخت تيري ده د اسرار او رموز ډکه
چې وخت ورته ولاړ وي دا انجام ته کله رسي
فرهاد او شيريني او د لېلي مجنون خبرې
په داسې کنايو کښې څوک پېغام ته کله رسي
ژوندون داسې سفر د مسافر ته پته نشته
د نمر سپوږمۍ په تگ کښې به مقام ته کله رسي
شاهي سترگو ليدلې شه کمال و په اياز کښې
ډېر لوم لوم وزيران هم دې غلام ته کله رسي
يو بل ته د ياري نمائشي غاړه وتل خو؛
دلرې نه په زړه دعا سلام ته کله رسي
ته نوم مين نه يې ا مهجوره! هسې زړه خورې
ستا شعر د تازه مين کلام ته کله رسي

««««»»»»»»

مدام به نه وي دا ځواني دا هم په خيال کښي ساته
د دنيا هر څه دي فاني دا هم په خيال کښي ساته

پښتني ځورې دا خبره تاته نه ده بايدۀ
’’زما صورت زما مرضي‘‘، دا هم په خيال کښي ساته

د خان زامنه دا ځاني درته د پلار پاتي ده
او ستا تر ژوند به وي ځاني دا هم په خيال کښي ساته

تمه د گل ترې مه ساته د چا په زړۀ کښي چې ته
کري بېگاسبا ازغي دا هم په خيال کښي ساته

خه ټوقې نه دي دا ،، کورونا،، حفاظت ترې کوه
دنن سبا دا بيماري دا هم په خيال کبني ساته

دخان زامنه د غريب بچي يې خوري قسم دے
خوراک دې کم کره د خپل سپي دا هم په خيال کبني ساته

دا توري زلفې ډپرې مه چپره زما نظره
وي په ځنگل کبني از مري دا هم په خيال کبني ساته

چې دالهام سلسله کله هم شي بند مهجوره!
بيا په زور مه کره شاعري دا هم په خيال کبني ساته

««««»»»»»

زخمي زړونو ته ازار مه جوړوه
 خداي ته گوره نن سينگار مه جوړوه
 توري زلفي تار په تار مه جوړوه
 شنه خالونه په قطار مه جوړوه
 نن مې ياد كړه چې ژوند مې یم گرانه ياره
 پس له مرگه مې ،، ياد گار ،، مه جوړوه
 پوخ سړك د اميرانو تر بنكلو ځي
 د غريب تر كوره لار مه جوړوه
 حسن هغه چې بنكل او وي ډېر مخيزه
 يو سپين مخ يې هم معيار مه جوړوه
 كه دېوال د خټو كور مې د مې پر بوټي
 هر سړي ته پكښې لار مه جوړوه
 احترام د هر سړي كوه مه جوړه!
 خود هر سړي نه پلار مه جوړوه

«««»»»»»

جمرود كال 1970 م

تاد لوڅونود کتاب نه چې وعدي اوويستي
ماپه ناکړيو گناهونو هم توبې اوويستي

ستا په تراخو او په خوږو خبرو سم پوهېدم
رېبار هوښيار و په تراخو کښي يې خوږې اوويستي

استعماري لمن دې چاته څنډولې چې ده
د خوشحالي په بهانه دې ترې جامې اوويستي

د راز و رغومي به دې شي ټول د لېوانو خوراک
د زړه له شپول دې د رازونو که رمې اوويستي

شاید کمه زما د لوريه د اظهار وي پکښي
زما د شعر نه هر سړي بېلې معنې اوويستي

د زړه ملنگه تش کچکول لا د ارمان گرځوي
د زيارتونو دې په ډېر طلب کولمې اوويستي

د تورو زلفو په ځنگل کښي خطرناکې منډې
مهجوره! هسې دې په ځان باندي خولې اوويستي

««««»»»»»»

د مجنون څيري ټکله ټکاري په صحرا گربوانه
په تارو پي مژه کوي اے د لېلا گربوانه

تهۍ دي پرې دي څه بېوسه ، بې څښتنه غوندي
لاره کښي پروت يې بژه بگيري اي د چا گربوانه

هيله د چا د راتگ شته خوکه دا هيله نه وه
نن خو مزې کره خپر دي نشته دے سبا گربوانه

چا کړي د دين په نامه بژه چا د دنيا په هيله
چانه دي وژغورو د گرانې پښتونخوا گربوانه

دلته مي ورور په وينو سور دے هلته کونده مي خور
د چا د چا په غم دي وڅيرم زما گربوانه

مهجور تر خوبه پته غمونه پته له خلقو ساتم
پر پرده چې څيري دي نن وويني د نيا گربوانه

««««»»»»

پکار په ژبه دې چې وشي قېمتي خبرې
ياد الله ياد رسول او ياقامي خبرې

ته خامخا کوه پښتونه د خپل حق خبرې
که نه دې اوري د تور مخي ده مرضي خبرې

پښتون که يونه شي پنجره به پښتونخوا وگرځي
وي به خبرې د پښتون بس د طوطي خبرې

معيار د حسن يو سپين مخ نه دے فقط لاليه
دا ډېر اړخونه لري نه د يو مخکي خبرې

پېغام شپېلۍ کښې د ساتنې د رمې ورکوي
پېغام د قام ساتنه جوړ کړه د شپونکي خبرې

راورې سپېره نصيب مهجوره! د پرېغل له خوانه
اوس نورې پرېرډه بس کوه د يو کانيکي خبرې

««««»»»»»»

خه له مې چېرې گلہ! يادونه وو چې خاورې شؤل
گل چې شوي غنچې نولا گلونه وو چې خاورې شؤل

رنگ څلي چې گورې نوبيا دومره فکر هم کوه
دا هم د چا بنکلي وجودونه وو چې خاورې شؤل

ورکې لويته شوي پښتنې وينم سرتورې نن
لارل پښتانه او غېرتونه وو چې خاورې شؤل

زړه مې هديره ده او پرې نوم ځکه د تاردمه
دلته ستا وعدې وې ستا لوظونه وو چې خاورې شؤل

نن په زړېوډي کښې راته هېچرې دا مه وايه
خومره دې مهجوره ارمانونه وو چې خاورې شؤل

«««««»»»»»

قسم چي ستا د مينې نه بڼه کلک مې و خوړو
شکي شوم بيا مې او خوړو چي سپک مې و خوړو

بنامار ته د تر بورد حسد هيڅ هم پته نه لگي
چي لوی مې او خوړو او که هلک مې و خوړو

اے کاش د ورور ولي د خلي نه يو ځلي دا واورمه
پته مې ورور ته ورکړو تره پالک مې و خوړو

غريب وم خود خان روپي واپس مې د زکات کړه
زه زمکه وم خوشکر دے فلک مې و خوړو

رحمت شوراته ستا د تورو زلفويه تياره کښي
پېزوان مې په لاس راغے چي تيندک مې و خوړو

مهجوره! خلق تلل چي نن د خان کره دعوت دے
زه پاتي شوم د مور د لاس سوکړک مې و خوړو

«««««»»»»»

دا ننني سره ويشو مونږ د يو بل غمونه
نه به وي ستا او نه زما د برخي تل غمونه

ستا د وصال سره سره په تصور د بيلتون
ماته له ورايه چينگي داړي خند بدل غمونه

هغه يادونه ستا د شونډو سپين رخسار وو كنه
ماته په سرو سپينو جامو كښي پتېدل غمونه

اشنا د درستې دنيانگي په غم به اونه رسو
راشه چي وگورود كلي چاپر چل غمونه

وېره د ويرد خوشحالی په ډمامو کښي هم وي
په يوه خندا پسي رادرومي دلته سل غمونه

ورانہ ويچاره د نياگي د خوار زرگي وه دومره
راتلل راتلل خو په راتلو کښي شرمېدل غمونه

نورې دنيا ترې په خدا خدا مزې اخستي
په پښتونخوا چې له اسمانه ورېدل غمونه

هغه اوس خپل گرځي ملا ماتہ د غم پېته په سر
چي د هر چا د زړه په زمکه يي کرل غمونه

مہجورہ! هر چاته د زغم په قدر اورسېدل
په وېشندي شه آفرين چي يي وېشل غمونه

««««»»»»»»»»

مالياره راوړه خپل صاحب ته ننني گلونه
په گلدسته کبني يې خوښ نه دي پروني گلونه

دي تا په مېز دي گلدستي د سرو گلونو پراتي
ماته پراته دي په سرو وينو کبني حلمي گلونه

خپل باغ ساتي خود گل چين دا تور مخي ته گوره
پردي امبل ته پښتونخوا کبني شوکوي گلونه

په خصمانه د ماليار هم مقابل نه شي کېدے
د پښتونخوا د سرو گلونو پنجابي گلونه

معيارد حُسن انتخاب د چا وي شه د چا شه
د چا سرې شونډې او د چا سره انگي گلونه

د گل صفت چې کوي بد په ازغو هم مه وايه
د کس ناکس د لاسه ژغوري دا ازغي گلونه

فرق د سپره رقيب او خوږ ريبار په مينځ کبني دا د مے
د يو خبرې وي ازغي بل وروي گلونه

ماته بهار او خزان ستا دا پستي شونډې بنايي
دا يو سپردي گلونه بل د مے غوڅوي گلونه

کړو ستا د شونډو هم رنگي گلاب د گلو باچا
گني په بوی کبني څه کم نه دي د بيري گلونه

خيال کوه نن په پښتونخوا کبني چې ته څنگه ربيې
داسي ريبلي تا پخوا وو بنگالي گلونه

مهجوره! څوک خپلو گلونو ته قبرونه کيندي
څوک په مزه خپلو غوږونو کبني تومي گلونه

««««»»»»»

د پاكي مينې په جهان اورونه ولگېدل
په خواړه ٲكي د جانان اورونه ولگېدل

زما د ډېرې خوږې سيمي بدبختي ته گوره
پكښي اېرې شولو خوانان اورونه ولگېدل

د بل د پاره مو چې خپله پښتونخوا وړانه كړه
د خپله لاسه د نقصان اورونه ولگېدل

تنكي خواني كښي ارمانونه غرونه غرونه پراته
په غرونو غرونو د ارمان اورونه ولگېدل

چې ژنه مشرشي د كلي تباهي له بس د
ژني د كلي شو مشران اورونه ولگېدل

مهجوره! گټي د دنيا چا پكښي ډېرې وكړي
د حينو خلقو په ايمان اورونه ولگېدل

««««»»»»»»

د وحدت نه د کثرت په لور پرېږم
خدا مې خبر چې د خلیل ع سره سمېږم

ته په یوه خدا قسم زمانه واخله
چې عالم مې ژړوي زه به خندېږم

که دې پو مې کړم په رموز د تورو سترگو
بیا به ستا په رنجولي سر پوهیږم

خپلې مړې ایرې به بلې کړم چې پو مې شم
چې د کلي نه لېږدم که پاتې کېږم

تقدس د هر تړون دومره خیرن شو
چاته، وخیل،، وئیلے نه شمه شرمېږم

یم دیوه تورو تیارو د چاپېرچل ته
د حالاتو سپلی تېرې شوې بلېږم

ته مې یو ساعت له زړه نه بهر نه کړې
وايه چرې ستا په زړه کښې هم غږېږم

تصور د لالی هم دده راتلل دي
مهجور ځکه په جامو کښې نه ځایېږم

««««»»»»»

یادگېر نه: دا شعر د پښتو دیوې مشهورې ټپې تراثر لاندې مالیکله
د مے ټپه څه داسې وه:
په سترگو تاراته اونه کړل
په رنجولي سر دې زه نه پوهېد مه

گردد د غربت د چا په بڼې خوانۍ بې وخته لگي
د چا په سر ايښي کړې پگړۍ بې وخته لگي

يو د خزان وچې سپرې هوا په مخ وړې ته
د سپرلي ډکې د وړمو سيلۍ بې وخته لگي

ليک د دېوال چې اپوته د غرور سترگې ويني
د مات قلم ژبه تتي تتي بې وخته لگي

په صورت روغ په خدا شنه استعماري ذهن ته
د يو غريب د خوړين بدن سلگۍ بې وخته لگي

چا ته غصه يې ته له قهره چا ته شونډې چيچې
د گل په پاڼو پام کوه رلي بې وخته لگي

چې په زړه سرې ويني وي پنډې خلۀ ترخه له غمه
ست د سرو شونډو او خوړې خو لگۍ بې وخته لگي

په سربازي کښې د غېرت مهجوره مخکښې مخکښې
دا دي غلط چې په سينه گولي بې وخته لگي

««««»»»»»

دا يادونه دي د چا چې ژپوي مې
د خوانۍ له درانه خوبه وينوي مې

شپه د هجر کښې سرې سيلۍ د ژمي
خه تيرې غوندي اري دي غوڅوي مې

پښتنې شملې مې داسې راته اووي
«مه مې زده په داسې سر چې ټيټوي مې» ،

لپونتوب د مينې برخه د هغوي شه
چې مې گرم په مينه بولي پوهوي مې

انگي دي هم گلاب دي هم سکروټي
په يو دم مې سوزوي هم لوبوي مې

مشوري دي بياتيار اوسه مهجوره!
چې مې کلي کښې پرېدي که ليردوي مې

««««»»»»»

چې ويرد وړان وزيرستان مې په غزل کښې نه وي
لکه چې ذکر د جانان مې په غزل کښې نه وي

زموکه د زړه هم وي سوکره سترگو کښې اوښکې نه وي
افسوس دعا هم د باران مې په غزل کښې نه وي

ردي توکري ته يې ورواچوئ او مۀ يې لولئ
چې درد او غم د خپل افغان مې په غزل کښې نه وي

خپل يې هم ولولئ او بل ته يې هم اورسوئ
قيصه د قام چې د نقصان مې په غزل کښې نه وي

خوند د بې مالگې روټئ هم پکښې نه وي مجهوره!
کله چې ذکر د خپل گران مې په غزل کښې نه وي

«««««»»»»»

بيادي نوے غم راواچوه زړگي ته
بس دے نه مې شي زړه نوره زندگي ته

لاس د خپلو پښتنو هم پکښې وينم
پښتونخوا چې زه دې گورم بربادي ته

که دې زړه غواړي چې گل مومي بلبله
نو اول لاسونه واچوه ازغي ته

په لاس ورشي چې ثواب ملا صاحب ته
کړې تيار يې تنکے خوانه فدائي ته

نخښې مود يو ځامه د ناستو وړانې ويجاړې شوې
لارې مود تلو او د راتلو وړانې ويجاړې شوې

پورته که اوبه د زور اور اوختې څه اوشو
مېلې د غريب د اوسېدو وړانې ويجاړې شوې

پلونه چې د ژرندي گرځي يو بل ته څه نه وايي
منځ کښي يې کولمې بس د دانو وړانې وي ويجاړې شوې

تور کارغان چې راغلل گل ورينه سيمه خره شوه
جوړې ځالې پرېښوې گوگوشو وړانې ويجاړې شوې

هار نصیب د هر گل نه وي داسې گلان شته چې یې
پانې د مزار په گلدستو وړانې ویکارې شوي

وه د سیاست قیصه ملا غلطه پېښه کړه
مینځ کبې خپل خانې د پښتنو وړانې ویکارې شوي

گنځ لکه ملنگ چې په یوه سپړه پسې اوسېځي
مېلې مو په شربس د یو څو وړانې ویکارې شوي

زور خو لگوي مهجوره بیابانه لپونه گورې
بس که څو کړی د زولنو وړانې ویکارې شوي

«««««»»»»»

نا ممکن دي چې پوره شي ليکل غواړي
ستا صفت د حسن ياره ليدل غواړي

په پردو خلقو گمان د ورور د مرگ کړي
دا گمان په خپلو خلقو اول غواړي

شني جامې د گلبدنه دومره خوند کړي
لکه شني پايې بنکلا چې د گل غواړي

لاړل ستا بچي سپلونو د لندن ته
شاگردان دي په سرو وينو لامبل غواړي

تضاد اتو د تدريس ته دي حيران يم
يو بچي کتاب تويک په لاس بل غواړي

په کاغذ چې د لوستونکي اوبنکې توي شي
ا مې هجوره زړه مې داسې غزل غواړي

««««»»»»»»

تار د مينې ترنگوم په ابتلا کښي
پتوم سرې سلگي زه په خدا کښي

ارادې مې د تسخير د کائنات دي
نن که سترگي غرومه په خلا کښي

چې دې گورم سرتاپا د وطن خوانه
کوټ پتلون يې نور خه نه وينم په تا کښي

چم گاونډ ورله راځي ته ورله راشه
په مړېدو د مې ستا مين سبا بېگا کښي

کور محلت د عاشقانو پکار نه وي
د مين ځولې پراتې وي په بېديا کښي

چې دې زړه نه ژاري مې ژاره مهجوره!
زيان د دين او دايمان دې په ريا کښي

««««»»»»»

راشه نن خومي د زړه ورکه سودا کړه
دا سپره رقيب خوياره ٲه ژړا کړه

دي رواني او بنکي ځي خفاله زړه نه
ياره راشه مېلمني سره ٲخلا کړه

چي کشمير کشمير دي هر وخت وظيفه ده
ٲه دا ځله خويو ځل ياده ٲستونخوا کړه

ٲه دا خيال چي ٲه د ٲوال ٲوري هم غور دي
د رقيب له ويرې ما د ٲوال ته شا کړه

چي زما او ستا ٲه حال وه رقيب کړم
وه ترڅه خبره تاته خوږه ما کړه

د مرگي فرشتي ماته و ٲل مهجوره!
زر ٲوره خپل ارمانونه ٲه دنيا کړه

««««»»»»»»

خه فکر د انجام نه کړي جذبې چې لېونۍ شي
سروي کاندې غټ غرونه ارادې چې لېونۍ شي

هېڅ غم ورسره نه وي د حديث د پېغمبر بيا
ماتيري لري وځي به رشتې چې لېونۍ شي

پوره پوره بناړونه هم کودري کړي د خټو
مني د سمندر هم نه چپې چې لېونۍ شي

نظام د کائنات هم خپل په خپله ټول چليزي
منکري د خالق شي عقيدې چې لېونۍ شي

ر به د للمې دا باران خورانه مه کموه
 او زما دا شو ياران خورانه مه کموه

په ډک محفل کښې مې په چا دي چې دا سترگې خوږې
 په ډک محفل کښې دا يو گران خورانه مه کموه

زما په زړه چې دي هغه يې په تندي ليکلي
 د خوار زړگي دا ترجمان خورانه مه کموه

غمجن زړگي ته د اظهار مې يوه تپه پاتې ده
 دا يکه زار او يا قربان خورانه مه کموه

د بژه گړپوان مې راته بس دي دا خو روغي تنی
 دا خو تنی د بژه گړپوان خورانه مه کموه

د ايمان برخه ده مهجوره دا رښتيا وئيل هم
 ربه دا برخه د ايمان خورانه مه کموه

««««»»»»»»

اشنا چي ماسره نن راغے د څنگزن نه بغير
رقيب ځان يورپو په نوکارو د پمن نه بغير

د ناکامۍ په غم چي مات کاندې خپل سر په تپشه
يا به پښتون وي يا بل څوک نه د کوهکن نه بغير

يو پنجابي چي په مورچه کښي هوا خلاصه کړله
پښتون خندل چي ځان له ښه وم د تيزن نه بغير

پښتني خوري ستا زړه لويته ښه ښکارېده
مشکني يي ښکلې وې په خداے چي د چلمن نه بغير

چې دې سورلی ته د غرور نه مو تر نه خوښېدو
په گور کښې نن در سره شته شه؟ د کفن نه بغير

راشي يادونه دې زړگي ته ورسره ته نه و
رمې خوک نه پرېردي ځنگل کښې د څښتن نه بغير

توره لاليه د پښتون وژل اسان دي منم
گرانه پهانسې نه ده چې وي د کلبوشن نه بغير

مهجوره عشق دې چې يې وده شه موسم نه لري
گنې هېڅ بوته نه ټوکيري د سيزن نه بغير

««««»»»»»

د خوندونو ډک وختونو ته دې خپروي
گرانه ياره ستا يادونو ته دې خپروي

د هجران چغې مې ړنگې پنگې يوسي
پالونارو گړنکونو ته دې خپروي

هيڅ اثر د يار په کاني زړگي نه کا
د ملاؤ تعويدونو ته دې خپروي

مراد اونه شو اوس ټول په کاپو له
لېونيه زيارتونو ته دې خپروي

زولني پكښي مزه د بنگړو كاندي
د پښتون دا مړوندونو ته دې خپروي

هسې نه چي دې په لاره كښي بدل شي
ستا وعدو او ستا لوظونو ته دې خپروي

تول تور مخي او شين سترگي درته يو شو
پښتني سيمي ستا غرونو ته دې خپروي

چي سبب د پښتنو د يو كېدو شي
ا مې هجوره ستا شعرونو ته دې خپروي

««««»»»»

د گران ټکي راوړل شه مشکل نه دي په غزل کبني
خو ستونزي پېدا کيږي د پښتون په پوهول کبني

اے بنکليه ياره ستا د هرې بنکلي ادا خار شم
خو دا مې نه خوښيږي د رقيب سره خندل کبني

بد مه وايه خپل مشر ته د قام تر هغې پورې
تر خو چې يې اونه وينې د قام په خرڅول کبني

شه چل چې ترې د څښکلو د اوبو نه شي ټانک ته
تر هغې بې فائدي دي زر ډېمونه په گومل کبني

خدا کله کوي او کله گونځې تندې گرځي
د يونه دې قربان شم خو قيصه ده په دا بل کبني

فقط هم د ماستو او د چوني خبره نه ده
خو بل شه وو باچا د وخت ليدلي په بېر بل کبني

رقيب دلته که نه وې زما بنکليه راته وايه
مانع دي درته شه د خپل مهجور خواته راتلل کبني

««««»»»»»»

جذبې مې ارادې مې ولولې مې شې سپوا
دا خيال چې زړه ته راشي رادرومې به ته بيا

کېدې شي چې بيا هره ونه شنه د پښتونخوا شي
د چاد غاړې هار ته د سورگل په تمنا

لگيا يونن خوزه او ته آخپله خپله وايو
خبريې؟ چې به څه وي د وختونو تقاضا

چې جوړيې په تانه کرم د بابا زنگيني توري
چېران يم چې به څنگه وي تقدير د پښتونخوا

وختونو پرې ثابته بې غرضي کړه ستا په خپله
مهجوره د کالونو راشه غواړي دې اشنا

««««»»»»»»

يا دې مشهور مونږه بناغلي نه و
يا په ناکړدو دې تاغلي نه و

آد مزي خپلی، «خوت»، موبنه و
چې موبونه اغوستلي نه و

د خپل بيړي ټيپک په خواکبني مړه و
خو مونږ له توپو تنبډلي نه و

زړې جامې او دا زړه لويته ه
خوريې خورخه خور مې ليدلي نه و

ظالمه دا تنکي تنکي حلمي دې
کور لو بېدی جنگ ته لېرلي نه وے

يا خوزماوس وے د نويو جامو
يامې بچي راته ژرلي نه وے

توره تياره کښي پروت په وينو بڼه و
دا نمر سپورمي دې راخولي نه وے

اسان کار نه و په دنمن برلاسه
که له خپل سر نه دې دانگلي نه وے

دا د وخت سپي پښتانه نه شي خوړے
که سپي دې خلاص کاني ترلي نه وے

خدا مه جوره! پس له غم نه راخي
غم نه راته که دې خندلي نه وے

««««»»»»»»

اوبنکې اوبنکې دي نعرې دي نور څه نشته
د نصيب نه مې گيلې دي نور څه نشته

په زرگي کنبې مې يې ته د زرگي سره
ستا د حسن افسانې دي نور څه نشته

په دنيا که چرته نوم د خوشحالو وي
ستا د سترگو مېخانې دي نور څه نشته

تصور د يو خيالي لېلي مجنون هم
ترمطلبه يارانې دي نور څه نشته

که څوک پانې د مهجور د زرگي گوري
د چا نخبې نېانې دي نور څه نشته

««««»»»»»»

21م اپرېل کال 1971م

راشه نظر نن د حالاتو په کتاب کوو
زما خواري او ستا د ظلم به حساب کوو

جينی په خپله رضا لاره د اشنا سره
ورونه يې وايي چې د پلار به څه ځواب کوو

پلار يې وئيل چې خپل صورت خپله مرضي د جينی
ورونه د خور په طرف وو دوئي پېچ و تاب کوو

خلق يې ستا د شونډو سيال بولي نو گورو به يې
باغ ته به ځو او ننداره به د گلاب کوو

چې داسې او تې بوتې وايي نو رآه خو کنه
څه انتظام به د رقيب خانه خراب کوو

يا خو مهجوره! ضرورت د مې چې ټول يو شو سره
يا به تور مخي ته ټول عمر جي «جناب»، کوو

«««««»»»»»

اشنا چي بنکلے خدا مے پيدا کړې اوس خاني مة کوه
مدام به نه وي ډبر غرور په دا خواني مه کوه

د هر پښتون په غم بنادي کښي خان شريک وگڼه
په خان هيڅوک هم پوره نه د مے خان خاني مه کوه

يا خود وخت د سامري د غوا بچے مه پرېرده
او يا گيله په خپلو څنوهاروني مه کوه

چي روا بولي د ورور ويني تويول بي گناه
د جنت تمه خو په دا مسلمانني مه کوه

په زړه باچا د مے په ظاهره يي غلط چي نه شي
خيال د مهجور په دابي سرو ساماني مه کوه

««««»»»»»»

چا واخستل خوندونه د يارانو د محفل نه
څوک ځان ته ناست دي اوري د ببل قيصي د گل نه

څوک کور کښي نامعلومه گولي او خوري په سر مړ شي
څوک کور ته اسماعيل غوندي روغ راشي د مقتل نه

زور ډېر د ۱۹۰۱ امريکه کښي ځکه مړه به افغانان کړي خو
د روس غوندي به درومي ټيټي سترگي د کابل نه

دا يوه درسره وليکه په زړه زماد لوريه
سنگر ته ځه په نره څوک خبر دي د اجل نه

زغملے نه شو نوره دا گرمي وزيرستانه
سر په هوا به کله په مونږ لگي د پرغل نه

چې مړيو امريکي کاندې بيا خبر که د شهيد شي
ډېر لري نه راغله شابه اوزه له بورجل نه

ډېر ډېر مې خوروي يواله نشته په پښتون کبني
مهجوره شه سبق به دې خوک واخلې د غزل نه

««««»»»»

يادگېر نه: ما دا غزل په کال 2009 م کبني ليکله و- کله چې په خوست
کبني د امريکه د سي، ائي، اے دا اوچتې پايې ووه (7) افسران په يو
خايې په يوه ورځ مړه کړې شول پښتا گون په دې جنگ کبني تر ټولو
لويې زيان و-

کله د غم کله د ظلم لاثاني مشقینه
ډېر په خوشي مني دا زره مې د لالي مشقینه

تو ته وو یودوي که نه قېد پکشي اتيا زره شوې
تور مخيه بيا دې دي پېل کړي بنگالي مشقینه

وسله دو ټوله تو په لوس کشي پشتين سير په ويني
تور مخيه مه کوه نور دغه چنگيزي مشقینه

پاشتین چې ژاغ دې خپل حق کوو ورته غدار ويایي ته
په تور سړی د میژه مه کوه پوځي مشقینه

ته چې په خپلي غريبونې تل ظلمينه کوي
درته راو بولي ته ويا يه کيم مفتي مشقينه

زړه مې تانو کي داي لثفکرد زيوتي سره که
هره تانو که بندي مه که د ازغي مشقينه

کله شي موت روته سبب دي بي عزتي وگرخي
په سپيني لپچي کني خو مه که په بنگري مشقينه

مېدون د ميني کشي بي خوفه بي خطره گرخي
مهجوره تل کوي بي تېري ننکيولي مشقينه

««««»»»»»»

د يو ورک غزل پاتې برخه

خبريمه بيا زه زما ژر ا به څنگه وي
خو وايه گلبدنه ستا جفا به څنگه وي

لگيا يونن خوزه او ته آخپله خپله وايو
خبريې! د وختونو تقاضا به څنگه وي

دا وريځې د آهونو چې ترې پرځه راوريږي
خو ښکې که ترې رلي شوله نو دا به څنگه وي

مهجوره د هجران په سره غرمه کښې چې اونه سوي
په وخت کښې د وصال سبا بېگا به څنگه وي

««««»»»»»»

چې په يوه خله به افغانان شي ناهيڅ کله نا
چې به پوره زما ارمان شي ناهيڅ کله نا

فضا د بدر چې امت خان کبني پيدانه کړي خو
مدد راکوز به له اسمان شي ناهيڅ کله نا

رقيبۀ داخيال دې چې بيا په زړه کبني هم تېر نه شي
دا چې به ستا زما جانان شي ناهيڅ کله نا

دا چا سپېرو سترگو خوړلې دے امکان ئے نشته
ودان به خر وزيرستان شي ناهيڅ کله نا

اوس په ډنډر د گل بلبله ته چغار مۀ کوه
چې به سمسور بيا گلستان شي ناهيڅ کله نا

مهجوره زړه چې پرې راتول شي داسې نشته دے څوک
مور نه بغير که ډک جهان شي ناهيڅ کله نا

«««««»»»»»

چې د راتلويې ما سره کلکې و عدي کړې دي
دا يو څو شپې مې چا د پاره شوگيري کړې دي

چا که خبرې بدنيتې ما ته ترخي کړې دي
خو ما تراوسه د هر چا سره خوږې کړې دي

د زړه کوته ته مې وس نه وو د چاپره د پوال
نوله ناکامه مې د غنو ترې و پري کړې دي

په باغ کښې نشته د مې په خاورو کښې ځلمي گلونه
ستر مې نن مې څو پري د هديرې کړې دي

يو جماعت راته پکار د مې د پښتو د تبليغ
يو څو کسانو ارادې د سه روزې کړې دي

پښتو ساده پښتو سوچه پښتو اسانه ژبه
مهجوره! ما هم د څو ژبو مطالعې کړې دي

««««»»»»»»

جذبې چې مېړنۍ وي په جذبو کارونه کيږي
د بڼه گرېوان بې ستني په ازغو کارونه کيږي

د ژوند دا خړدگرشي د همت په يوم گلونه
چې پنه شي کړي وده په خولو کارونه کيږي

زياتوب د علم غواړي نورې ژبې زده کول هم
ليکولولو او وايو په پښتو کارونه کيږي

لومړنيت لويه جذبې او حوصله چې پکښې راشي
د روغ صحت په توره د مودو کارونه کيږي

مرگه چي مغزه مات کړي نو هر شه په تپه او دريږي
اشنا په دغه دنيا کښي د ژوندو کارونه کيږي

خواني چي زړ بوډي شي ارادي هم زړي کاندې
چي پېغلي ارادي وي د ځلمو کارونه کيږي

صحت هم تل روغ نه وي مرگه راشي دولت پاتي
که خاندو او که ژارو دا يو څو کارونه کيږي

بس خبر دغه ايمان غواړه چاپېر چل گوره مهجوره!
ترخي مة وايه چاته په خوږو کارونه کيږي

««««»»»»»»

له سترگو نه د اوبنکو قطارونه دي وريږي
په غم پسې بل غم دے بس غمونه دي وريږي

مړه زمکه پرې ژوندی شي دا فرمان د پاک الله دے
دا زېرے د ژوندون دے بارانونه دي وريږي

له سترگو اوبنکې خاخي که کوټه ديؤ غريب ده
شېبو شېبو باران د تا يادونه دي وريږي

زانگو کبسي ماشومان نه کوي خوب په چغو سر دي
په ټول افغانستان باندي بمونه دي وريږي

پښتون دي خپل کتاب د عمل اولولي شه وائي
فرقي فرقي پښتون دے عذابونه دي وريږي

زمونږ نصيب په سمه کبسي سکروټي او گرمي دي
په غره زمونږ د سيمي بهارونه دي وريږي

په وران وزيرستان کبسي لا پاسته نوي ازغي دي
مهجوره! خلق وائي سره گلونه دي وريږي

««««»»»»»»

بلبله وايه ته خفه په غم د خان يې که نه
اوياءه باغ کښي خبر شوم له خزان يې که نه

له اوبنکو ډکې سترگې کرځي شه خبره خوده
له بمباري خبر په رنگ وزيرستان يې که نه

په هر غزل کښي دې چې ذکر د بنکلا کومه
وايه رقيب ته چې فقط زما جانان يې که نه

چې ټوله ورځ دې په پتي کښي مزدوري کوله
بيا ټوله شپه يې مجاهد هغه دهقان يې که نه

چي هر ظالم هر زور اور پري طاقت و آزمايه
روس شو تکرپي اوس امريکه هغه افغان يي که نه

مور د بمونو نه هم اونۀ ويرېدي نساغليه
ستا په غبرت شه افرين بهادر خوان يي که نه

له غبرتي خاورې پيدا يي چي سنگر ته درومي
په تمنا د شهادت ته ور روان يي که نه

مهجوره داسي شعر ليکه چي پښتون يو شي سره
تۀ په نفاق د پښتنو خه پر پشان يي که نه

««««»»»»»

يادگېرنه: دا غزل ما هغه وخت ليکله و چي امريکي په افغانستان باندي
د ”بمونو مور“، يو بم اچوله و-

د غم تپوس يې مه کره زيات يې خوند د بې غمی شي
چې سر شي په گدا د چا په غم کښي لېونی شي

عاشق د عشق په سر کښي کلے کور د جانان غواړي
چې مينه لېونی شي کلے پر بردي غرڅنی شي

غوښتنه د خواهش بوډاله زړه نه اوس بهر کره
چې لور يا د نسی د پښتونخوا هره جینی شي

تر لې د تقوی سره د دین دنیا هر څه دي
د یو دروېش په وجه کور وړوکي کورنی شي

لمبه چې د دیوی وي ترې ایرې پتنگان پروت وي
لوگے چې د زرگي وي خپل جانان ته سپېلنی شي

مهجوره! د هابیل او د قايیل قيصه شي جوړه
چې ورور د ورور په برخه کښېني جوړه تربگنی شي

««««»»»»»»

چې کور کبني ډيوې مړې وي پتنگان کله راځي
غربت چې تر حد زيات شي نو ياران کله راځي

چې زړه له غمه شين شي نو له سترگو او بنکې څاڅي
په شين اسمان چې وريخ نه شي باران کله راځي

رقيب دله خفا کړو اوس جانان ته جرگې لېږم
د او بنکو بې جرگو خفا جانان کله راځي

د وخت په زولنو ترلې لاس کلک دي د هر شي
بې وخته بې نېټې سر ته ارمان کله راځي

و عتصمو بحبل الله خو ستا امر مني ټول
په يوه خله مسلمان ستا په فرمان کله راځي

مهجوره! دا په وهم او په گمان کبني د چانه وه
چې خړ وخت به په گل وزيرستان کله راځي

«««««»»»»»

د ځيگر زخم چې زيات شي پرې دوا خو داسې نه وي
مصيبت کښې سترگې واړوي اشنا خو داسې نه وي

پنجابې چې «سر لښکر» ، ته بد رد وايي غدار نه دے
په ژړا پښتون غدار شي چې ژړا خو داسې نه وي

په خدا دې کافر وائي خپل کور سوزوه شابه اش
*ستا په خله سوځي خپل کور پام کره ملا خو داسې نه وي

چې په يو گزار د بوټي ورزما د کوټې مات شو
سپاهي خندل چې وروي ياره بيا خو داسې نه وي

ماوئيل گل وزيرستان مي لوتې لوتې شو مهجوره!
په خدا شو وي د گل وطن ښکلا خو داسې نه وي

««««»»»»»

*دفرانس واقعي ته اشاره وي

مسېد ووله لهجه

پشتاني خوري ډېر دې كشي دي شنكي خولینه
پشتو ته كسه بچ كوه خپل غبرتي خولینه

خيرن نظر و ورته كو خوناور داسې هن شته
پت سوته مخ او په چامه وينه بېخي خولینه

چې دې خولې روشي په مخ او بيا يې ووينځي ته
داسې چركيږي كه منې لكه غلمي خولینه

پرده كوه چې نن ساو داسې وژ سترگي هن شته
چې حيانه كو خيړ خيړ كسي كشلاكي خولینه

داسې جينكي هن په اټك بندي روپورې وتې
چې دې خوانونې لامدورې ته گرځوي خولینه

پشتاني نه دې اروېدلي مې په خپل غوږينه
هغه كلي په كلي گرځي خرڅوي خولینه

چي د مبونء نقشه بدله کو په يوه سندره
ډېر نا يو دوه دا وي خو وي چي ملالي خو لينه

د ساکه خور د ساکه لير خو لينه کسه خېر دے
مهجوره! پام که چي اونه کسي پراډي خو لينه

««««»»»»

اگست کال 1998م

ياډگېرته: د هرې ژبي په شان چي په لويو لويو علاکو کبني وٲيلي کيرې
او دهرې علاقې خلق يې مخصوصه لهجه کبني وائي پښتو هم يوه داسي
ژبه ده چي تقريباً تقريباً په ٲوله پښتونخوا کبني وٲيلي کيرې-خو د
لهجو او الفاظو د ادائېگي په فرق اوس د پښتونخوا په دؤو غٲو برخو
کبني وٲيلي کيرې- نولر شان د افسوس خبره دا ده چي په شمالي
پښتونخوا کبني کومه لهجه پکاريرې په هغه د جنوبي پښتونخوا خلق
پوهيرې خو چي کومه لهجه کبني هم دغه پښتو په جنوبي پښتونخوا
کبني (د کرک نه تر ژوب بلوچستان) پورې وٲيل کيرې په هغې باندي د
شمالي پښتونخوا خلق نه خو پوهيرې او نه پري د پوهېدو کوشش کوي
-نو ما ٲيني غزل او نظونه په داجنوبي پښتونخوا کبني د مسيدو په
لهجه کبني ليکلي دي- چي دلته ترينه يو غزل را نقل کوم- اميد لرم چي د
شمال پښتونخوا وروپه به هم بري پوي شي-

نظونه

تېره ورځ ته

اے تېرې ورځې چې رڼا مې په وطن تېره شوې
د سپين سپېڅلي رڼا نمر سره چې نن تېره شوې

لا دې سرخي د شفق شته په اننگو د اسمان
د گران وطن په هر صحرا په هر چمن تېره شوې

چا په خندا په خوشحالو په چرچقو تېره کړې
او په چا سخته لکه وخت د زنگدن تېره شوې

درنه کوم يو څو پوښتنې د جهان په حقله
يو څو سوالونه د دې دهر د انسان په حقله

○

څومره دې وايه تماشي په دنياگۍ ولېدې
غونډې دې څومره د مستۍ او خوشحالي ولېدې

په ټول عالم په هر طرف مسته مستي وه که نه
چرته له غربوه ډک زرګي کښې دې سلګۍ اولېدې

یا دې نظر و په رېښمینو جامو پټ بدن ته؟
که بڼه جامو کښې دې ښکاره د چا پندۍ اولېدې

تا بس کتې ښکلې ښکلې او محلونه د چا!
که دې بي چته بي تنبې زرې کېردۍ ولېدې

په عېش کدو د دې دنيا کښې زړېوډۍ وه او ده
که خړې پړې دې خولې خولې ځوانۍ وليدې

خومره ډاکې د چا په ننگ او په ناموس پرېوتې
خومره دې وایه د بي وسو مجبورۍ ولېددې

خومره حقونه شو تر پښو د غاصبانو لاندې
په ویر ژړا دې وایه خومره پابندۍ وليدې

وايه زما پښتنو ورونو په خدا تېره کړي؟
که په ژړا دې پښتنې پېغلي جينى ولېدي

اودې ليدې د لويتو پيڅې لوندې په اوبنکو؟
که د خوانانو دې کړې وړې پگړي وليدي

ورانې ويجاړه مې پراته وه پښتونخوا هغسې؟
که دې په کندو په لپرو کښې ابادى ولېدي

خوره وره په محکومي رضا مندي وه که نه؟
غلي خوندي دې ولولې د ازادى وليدي

وايه مهجوره! ته زمانې سره ديون د پاره
پکار دي خه د ژوند د نوي سببون د پاره

««««»»»»»»

زړه مې غواړي

دا چې اوسي د سرحد په تورو غرو کښې
دا چې پلار نيکه يې پروت دي په مورچو کښې
چې مړه ښکاري د ژونديو په جامو کښې
زړه مې غواړي چې حساب و ۷ په ژوندو کښې

دا فضا چې مې اهو نه پکښې شوري
دا فضا چې لري ښکلي ښکلي ستوري
چې د شپې مې توره شپه د قسمت گوري
زړه مې غواړي چې پراته مې و ۷ په پښو کښې

چې سبب د يو څو تنو د راحت وي
چې سبب د يو څو تنو د عشرت وي
چې سبب د يو څو تنو د خلوت وي
زړه مې غواړي زلزلې داسې ښکلو کښې

چې وړو کي د عمل بله ډيوه وي
چې يوه نوې عقیده او فلسفه وي
چې يوه نوې عجيبه غوندي تحفه وي
زړه مې غواړي چې مې راوړم په پښتو کښي

زړه مې غواړي د يو بل چې څنگ په څنگ و
زړه مې غواړي د باطل سره په څنگ و
مونږه ټول يو ځايي ولاړ په نام او ننگ و
زړه مې غواړي اتفاق په پښتنو کښي

مهجور نيت لرم د داسې ښکې چاري
چې لار ښود وي د عمل د نېغې لاري
چې رڼې شي پرې د غرونو پالي ناري
زړه مې غواړي يو شعور خپلو پردو کښي

««««»»»»»»

وختونه

کله کله مې ياد يېرې تېر وختونه
بنه وختونه خو افسوس په شمېر وختونه

کله کله از مري هم گيدړان کړي
کله جوړ کړي د گيدړ نه شپړ وختونه

کله يو ساعت مخه شي د کالونو
کله جوړ د سترگو رپ شي ډېر وختونه

کله وخت د خوش حالو راشي مهجوره!
کله غواړي د وختونو خپر وختونه

««««»»»»»»

زه

گرځمه تل د لېونو غوندي زه
خپلو ته ښکارم د پردو غوندي زه

ستغو د ژوند ته استقلال لرمه
د پښتونخوا د تورو غرو غوندي زه

کله فضا کښې اواره گرځمه
مهجورد چاد اسوېلو غوندي زه

«««««»»»»»

پوښتني

اے د موهومو پوښتنو بهيره
اے د دلسو زو اسو پلو بهيره
اے د ستومان انسانيت قافلې!
او اے د تورو تورو شپو بهيره
شپه د منزل به دې سبا کله شي؟

○

خه خوم لرې هم د لوگي؟ لوگيه
اے د لوانده غوندي لرگي لوگيه
لوگي لوگي به يې که وريخ به هم شي؟
اے د مظلوم د مات زرگي لوگيه
تاکښي به تندر او برېښنا کله شي؟

باچا بي تاجه د وطن ستره دے
دا په خوارو زارو مين ستره دے
راشي اوگوي که رحم لرئ
خولې خولې دي ټول کوهکن ستره دے
مورد شيريني به رضا کله شي؟

دا چي دي بندي د سرکار له وپرې
دا چي دي بندي د خونخوار له وپرې
لره بناکاره شه نامعلومې نټې!
دا بندي خلې د استعمار له وپرې
چي په خپل حق به دوي گويا کله شي

چي د مظلوم شي ورځي شپي بدلې
چي د محکوم شي ورځي شپي بدلې
چي پاس تر عرشه دي فریاد اورسي
چي د قوم شي ورځي شپي بدلې
مهجوره آه به دي رسا کله شي؟

««««»»»»»»

اوس مه راحه لاليه

نه يم خبر لاليه
د سترگورپ شو هغه ټول وختونه
چې حوصلې پېغلې وې
چې ارادې ځوانې وې
نوي غوتې غورېدې
او ولولې ځوانې وې
وخت و تنکې او ارمانونه تنکي
د زړه په کور کېنې او ازې دې تا وې
نورې دنيا ته دروازې بندې وې

جوړې فقط وې ستا د پاره اشنا
 استقبالي تنبې په سرو گلونو
 نورې هر چا ته دروازي بندې وې
 ته به راتلې په بخملينو لارو

○

اوس مه رآخه لاليه
 چې بنديوان يمه زه
 په زولنو د سامراجي نظام مې
 لاسونه بند په بند ترلې دي نن
 سترگې مې سرې دې شونې و چې گرځم
 په چغو چغو مې ژړلې دي نن

○

اوس مه رآخه لاليه
 هيڅ نه لرم خالي لاسونه گرځم
 تورو تيار کښې مړ و اير و ته ناست يم
 نو په دې حال کښې به اونه کره شم
 چې د دې خپلې بېوسې په حال کښې
 چې د دې خپلې غريبې په حال کښې
 چې د دې خپلې مجبورې په حال کښې
 تا هم بېوسه او مجبوره وينم

○
اوس مه راحه لاليه
دلته اوس ٲوله بي قدري پراته ده
دلته اوس ٲوله مجبوري پراته ده
چي تا مجبوره او بي قدره وينم
زما غبرت زما انا نه زغمي
اوس مه راحه لاليه
اوس مه راحه لاليه

««««»»»»

ٲانك كالج 1968م

د پربغل په تناظر کښي جنوبي وزيرستان ته

چې مې باز د فکر و الوت کوز له زمکې نه اسمان ته
د پربغل په څوکه ناست يم گورم گران وزيرستان ته
وينم هره خواته گورم پېونده، موسی، رويان ته
او دعاله خدایه غوارم سوال کومه زه سبحان ته

لويه خدایه په داسيمه داسې نر ژهې پېدا که
چې راغونډه په يووالي ارته بېرته پښتونخوا که

اے زما د زړگي سره اے له ځانه په ما گرانه
اے زما د ډېرو بڼکليو رواياتو نگهبانه
اے د کنډولپرو زمکې اے عجيبه کوهستانه
چې پربغل دې هماله د اے زما وزيرستانه

اے مسکنه د غاښانو اے مورچې د باتورانو
اے زما غېرتي خاورې اے ميراثه د نيکانو
چې پېرزويي په مونږ نه شي د يووالي وروولۍ هم

وي خفا په زړه دننه د پښتون په خوشحالي هم
نه وي خوښ چې د پښتون هم د سيالانو په سيالي هم
سمو و به دا بد بخته هم په توره په گولي هم

چې مې گرانې پښتونخوا ته پرې په بد نظر کاته شي
*، هغه سترگې شه لېچنې هغه کسي دې رانده شي،

وختي ماتي په هر چا راځي خفا چې ورته نه شي
په ما گرانه ماته هغه وي چې مات ورته په زړه شي
داسې وخت به هم راځي چې به د خپلو خلقو ته شي
خدا مې دې نه کړي د تور مخيو سره هم چې ته سپره شي

له سرې هوا دې څار شم ستا قربان له سردو شم
قرباني غواړي له خپلو هسې نه چې د پردو شم

لور په لور پکښې ويشتل چې ميان ښکارزن غرځني بزونه
زړه درد يري مې چې وينم لغړ سري هغه غرونه
چرته ټول شو کاتري کاتري چرته وېشي ځنگلونه
په اور او سوځه که راغلل زمونږ حبيب ته پرمتهونه

نو اوس اے گرانه پرېغله شابه ته اتش فشان شه
شغلي اوباسه دخلي نه په دې خلقو قهرمان شه
دا منم چې هغه خوار وو وړي تړي او نهرو و
دا منم چې نه کلا وه نه لونگی. وه سر بېرو و
دا منم چې پېسې نه وې اونه دومره سره سپين زرو و
خو ساده باده ژوندون و د يو بل په غم خبر وو

چې جامه يې هم شړي. وه چې برستن يې هم شړي. وه
چې به خاړ ترزادې شونو کفن يې هم شړي. وه

پوی په خوندد ازادى وو وينه گرمه په بدن کښي
وييل داسې يو شهيد د «تاراکی»، په زنکدن کښي
مونږه نه کوو د غېرو غلامي په خپل وطن کښي
دا دې پته وي انگرېزه ستارانې ته په لندن کښي

اے زما وزيرستانه ته د داسې خلقو کور يې
ستاله خاورو صدقه شم د زړه سرته د مهجوري يې

«««««»»»»»

*دا مصرعه د اجمل خټک صېب ده

جنوبي وزیرستان ته دعا او خواستونه

سوچ مې یوسي سمدستي ځمه له زمکې نه اسمان ته
د پرېغل په څوکه کښېنم گورم گران وزیرستان ته
وینم هره خوا ته گورم پېونده ، موسی ، روښان ته
او دعا له خدایه غواړم سوال کومه زه سبحان ته

په دا سیمه کښې دې خدایه داسې نرژني پیدا شي
چې راوینې او بېدارې ولولې د پېونده شي

داسې نر چې په دا سیمه هر بد کار ترېنه ترسیري
هر دښمن د ازادۍ او هر مکار ترېنه ترسیري
لېونې د ازادۍ چې هوبنیار ترېنه ترسیري
یو لمسه د پېونده چې استعمار ترېنه ترسیري

شي گمان مې د سکروټو په ظاهره مړو ایرو کښې
زه چې گرځم د غازیانو ږنگو پنگو هدیرو کښې

وایم گران وزستان مې د پښتو نه خالي نه دے
دا گلشن د ازادۍ مې د غنچو نه خالي نه دے

استعمار ته دا وطن لا د خطرونه خالي نه دے
وايم کورد پبونده خود زلمونه خالي نه دے

هر دښمن چې مې دې سيمې ته په برندو سترگو گوري
مونږ ويسته شو هغه سترگې خبرداره دې بيا شوري

دا تش غرونه غرونه نه دي دلته پته يوه جذب ده
دا جذب ده د ازادۍ مې دنیکانو يوه ورثه ده
هره لاره استعمار ته چې پرې چې گڼه وږه ده
خو خو ځله د ظالم له دې ځای تللي جنازه ده

اوس دې نه گوري دې خوا ته هر په زړه خیرن ته وایم
خارښتيري چې پر بغل ته هر هغه پمن ته وایم

زه د گران وزیرستان تعلیم یافته وروڼو ته وایم
په بنائست د نورد علم بنائسته وروڼو ته وایم
زه د مینې محبت په واسطه وروڼو ته وایم
چې څه درد لري په زړه کښې زه هغه وروڼو ته وایم

چې د خپلې علاقې نه زما وروڼو بوستان جوړ کړئ
دلته امن امان جوړ کړئ دلته امن امان جوړ کړئ

خو مهجوره بنکله باغ وزيرستان هله کېدې شي
د دې سيمې د رنځونو بس درمان هله کېدې شي
دا د غرونو اوسېدونکې بنه انسان هله کېدې شي
زما وروڼو دلته امن و امان هله کېدې شي

چې دگران وزيرستان مې هر بچې تعليم يافته شي
هر بوډا تعليم يافته شي هر ځلمې تعليم يافته شي

«««««»»»»»

يادگېر نه: ما دا دوه نظمو نه د وزيرستان د موجوده حالت نه ډېر کالونه
وړاندې ليکلي دي- ځکه د وزيرستان د اوسني حالت نه مختلف پس
منظر کېښي ليدې شي- دې کېښي د ځينو بندونو ټکي هم يو رنگ دي-
هغه وخت به دا د بزو، مېرو، او غواگانو غلې کېدې- او ډېرو بدمعاشانو
په دې خلقو نه ډاټسن گادي بوتلل- او اوبه يې تښتول- د ويونکي دي دا
نظمو نه د هغه وخت په تناظر کېښي گوی، و وائی-
يادگېر نه: دا دواړه نظمو نه ما په کال 1997م کېښي په ډي ائي خان کېښي
د فقير ايښي په کانفرانس کېښي وار په وار وئيلي وو-

د ازادۍ په ورځ

د خوار لسم اگست د نمر د راختمونه مخکښي
سحر وختي له کلي اووتم بېديا ته لارم
د ښکلې نمر د ازادۍ د مبارکې ورځې
د پلوشو په استقبال گوشه يو خوا ته لارم

بهر له کلي نه خوډ پر له کلي لري هم نه
په يوه جونگره مې په لاره کښې نظر لگېدو
ناسته په وره کښې د جونگرې مې بوډۍ اوليده
ماته ملا سپين يې د وړۍ په شانې سر لگېدو

دې هم کتل په نمر خاته خو چې يې زه اوليدم
ويې د اگست خو زويه نن ده خوار لسمه کنه
د نن سحر د گران وطن د ازادۍ سحر د
ما وې چې هو گرانې ابۍ دا خو منمه کنه

د اراته وايه چې دا ته دلته تنها ولې يې
جدا له خلقونه پراته ته په بېديا ولې يې

چې رېږدونکې لاس دې اونيسي او پاڅوي دې
داسې څوک شته که ناته ناسته ماته ملا ولې ئه

ابى يو سوړ اسوبله اوکړو ويې چې هو بچيه
زه تنهانۀ يم زما ډېر بنکله يو ځوان بچۀ و
د ځوان وطن د ازادۍ جنگ ته مې اولېرلو
لا خوراغله نۀ دۀ مۀ مرد مېدان بچۀ وو

خو داسې اورمه له خلقو چې شهيد شو هغه
زما پتنگ کړو ځان ستي د ازادۍ په شمع
وايي چې مړه شي نو هغه په دنيا بيانه رايي
ورکړۀ سر زما بچي د ازادۍ په شمع

خونادا ټول دې په غلظه شهيدان خونۀ مري
د ازادۍ په شمع سوي پتنگان خونۀ مري
نن څوارلسمه د اگست ده زۀ کمځۍ غوروم
د ازادۍ جنگ ته وتلي باتوران خونۀ مري

زما يقين د مې چپې راځي به نن سبا به راځي
 د ازادۍ بېرغ په لاس کښي په گډا به راځي
 نن څوارلسمه د اگست ده په خدا به راځي
 نن به راځي نن به راځي او خامخا به راځي

نوراشي وروڼو چپې لږ سوچ او کړو او فکر وکړو
 د ازادۍ په ورځ به ډېرې خوشحالي هم کوو
 خوڅه خوبه خيال د مور او پلار د شهيدانو ساتو
 څه خوبه خيال د تنگيالي د دې ابې هم کوو

د گران وطن د ازادۍ خو ډېر کالونه او شو
 خولا خولاري د زامنو گوري بوري ميندي
 په انتظار د خپل شهيد دا يوه ابې هم نه ده
 مهجوره وي به گران وطن کښي داسې نوري ميندي

«««««»»»»»

يادگېرنه: ما د نظم په څوارلسم اگست کال 1964 م کښي ليکلې ؤ- چپې
 زه په گورنمت مډل اسکول کړمه کښي د اتم ټولگي طالب علم ووم- او د
 ازادۍ د باتورانو ډېرې ميندي ژوندۍ وې- د دې نظم معيار د اتم ټولگي
 د يو هلک د ليک په تناظر کښي وگوري-

بلنه

اے خوارانو غريبانو راشئ راشئ
اے بي کسو مظلومانو راشئ راشئ

چي ماني د استبداد کړو دپي وپي
رانسکورې چي بنگلي کړو لوړې لوړې
ورته اور کړو چي تري پورته شي لوخړې
چي بنگلي شي د خانانو خړې پړې

اے خوارانو غريبانو راشئ راشئ
اے بي کسو مظلومان راشئ راشئ

نن دخپلو عشرتونو حساب ورکړئ
نن دخپلو دولتونو حساب ورکړئ
د مزو او د خوندونو حساب ورکړئ
د دې لويو محلونو حساب ورکړئ
اے خانانو نوابانو راشئ راشئ

نن قيمت د خپلو تويو خولو غواړي
نه شرميري له هيچانه چاته ژاړي
حق بي حقه مو حقونه چې څوک داړي
ورپسې شئ راشئ ټول لکه غوباړي
خړو پړو مزدورانو راشئ راشئ

ولې غلي د غريب په بد حالۍ يې
ولې خوښ په دابې خونده زندگۍ يې
د اسلام په تله خامخا تلۍ يې
حق ته حق وائي ښکاره بيانوي يې
امامانو خطيبانو راشئ راشئ

د سرو شونډو له شرابو لاس په سر شئ
له تيارو د تورو زلفو رابهر شئ
کار په تشه وېنه کيږي خبر شئ
عمل وکړئ د غريب په چارو ورشئ
شاعرانو اديبانو راشئ راشئ

ترینہ کار د تورو واخلی خیردار شی
بند ترلی مخامخ د استعمار شی
تول پہ نبغہ لارہ واپوئی پہ لار شی
خالی مه کبئیختہ د قام پہ کار شی
د وطن قلمکارانو راشی راشی

تول بہ خار پہ ننگ غبرت او پہ پنبتو شو
دا پرې جنبې بہ پرپردو تول بہ یؤ شو
کہ یؤ نہ شو نو دا تول بہ ہم یؤ خو شو
پہ دریاب د بې ننگی کبئی بہ لاهو شو
زما ورونو عزیزانو راشی راشی

««««»»»»

راشه

راشه چې باغ د زندگۍ ته بهارونه راشي
راشه چې غاړې د ځوانۍ ته دې هارونه راشي
راشه چې تورې تيارې شپې د جدایۍ شي ختمې
راشه چې ختمې بې کارۍ شي او کارونه راشي

کور د زړه وړان د مړنې نشته مړې ايرې دي اشنا
د هجران شپې ډېرې اوږدې ډېرې سپېرې دي اشنا
زړه د ماشوم غوندې ژړېږي سترگې سرې دي اشنا
زرکړه رايه چې مې زړگي ته قرارونه راشي
د يو عاشق د گرمو گرمو اسوبلو په خاطر

د یو مین د جدایی نه د گیلو په خاطر
پورته کره جام دې د دیدن د مېلمانو په خاطر
چې د خندا د عاشقانو هم وارونه راشي

دا بې قیمتې چې دې نن د غریبانو خولې
دلته بې قدره دې زما د مزدورانو خولې
خواره خواری کښې مې بهیرې د خوارانو خولې
وخته رآه چې په بادارو یې پورونه راشي

چې بده ورځ شي د پښتون په دښمنانو باندې
چې زنکدن شي د پښتون په بد خواهانو باندې
چې ورځ د عید شي په خوارانو غریبانو باندې
پرې خوشحالی دلی دلی او انبارونه راشي

زړې قیصې چې د لېلی او د مجنون تازه شي
خوند د وصال سره غمونه د بیلتون تازه شي
چې ولولې د عاشقانو د ژوندون تازه شي
بیا منصورانو ته د مینې چې دارونه راشي

چې دا بې خونده ورځې شپې د زندگۍ شي ختم
چې دا په ژبه او قلم دي پابندی شي ختم
چې دا جېلونه زنجیرونه هتکړې شي ختم
په ازادۍ چې د بلبلو چغارونه راشي

د خوشحالی ورځې به کله وي خبرنه یمه
د سوکالی ورځې به کله وي خبرنه یمه
چې د سیالی ورځې به کله وي خبرنه یمه
مهجور خبر کړه چې د ژوند اعتبارونه راشي
راشه چې باغ د زندگۍ ته بهارونه راشي

«««««»»»»»

راپک

يوه ورځ د اوږي په غرمه کبني په سکني غرمه کبني
کورت ته راتلمه وم راوړم مجبوري غرمه کبني
د اور لمبه وه لگېده په مخ سيلی غرمه کبني
خولي خولي وي خوتکېدلې ککري غرمه کبني

چې په جنډوله اودرېدو بس د پاتک په خوا کبني
ولاړ په نمرؤ زمونږ بس سره راپک په خوا کبني

گرمی اخستې ؤ خولي ؤ سيلېدلو سره
بس ته راوختو د بس د اودرېدلو سره
او مونږ سوارلی چې په سیتونو سمېدلو سره
دے ؤ ولاړ چيرې جامې يوڅو کمبلو سره

وي چې سخيانو ته د خبروي ستري مه شئ وروڼو
هر څه دي ستاسو کره ډېروي ستري مه شئ وروڼو

څوک يوه روپۍ او څوک انه او څوک پېسه ورکوي
هر سره ده ته بس د پاره د الله ورکوي

خوک او ازي ورته د معاف که معاف اي تره ورکوي
خوک ورته وائي لاره پر پرېده خوک ديکه ورکوي

زه په سیت ناست يم د قدرت په قدرتونو کښې غرق
دا د نصیب رنگارنگي ته په سوچونو کښې غرق

وايم چې دغه وږمې ترېمې خوان به ورور وي د چا
وايم چې ده کره به ناسته لور او خور وي د چا
دا غریبي ده به هم چرته پېغور وي د چا
خدایه ده په غریبي کښې به قصور وي د چا

د پلار نیکه ځینې که خدایه خوک خانان کېدې شي
نو دا خولې خولې راپک هم راپا خان کېدې شي

په بدرگه په چا د چا سره توپک گرځوي
په هله ځله هر بوډا، ځلمې هلک گرځوي
چې وي ماږه نو بیا ماږغه پاس په فلک گرځوي
چې شي خالي نو کور په کور خپته راپک گرځوي

زخمي گوته

دا نن قيصه چې زه ليکمه حقيقت ليکمه
د يو غريب نوکر د خوږ گوتي حالت ليکمه

ده زخمي کړې خپله گوته د سبزي سره ده
نور و ته بيا هم جوړوي دى ترکاري لگيا د
جوړه يې کړې بڼه دخپلې غريبي سره ده
څنگه چې دى خود ژوند ورځې تېروي لگيا د
خه نا اشنا يې دغه گوته د پټي سره ده
ځکه بې غمه ترې سرې وينې تويوي لگيا د
جوړې په زړه کښې خه بدل له دې سماجه اخلي
ځکه هر خه په خپلو سرو وينو لري لگيا د

څوک به مې گرم بولي خو ستا په دې سرو وينو قسم
چې زه دا هر خه چې ليکم د زړه له کومي ليکم

وايم چې څوک به ستا په وينو کړي دوي اوښکې تويې
 وايم چې څوک به د عبرت پکښې څه مومي ليکم
 وايم خولو سره به خورو چې د غريب خولې دي
 خبر د ۷ روتي. که څه به خونده څه بد رنگه وخورو
 خواخرمونږ هم انسانان يو ا ۷ د زړه سلطانه
 ستا په سرو وينو باندي سره چپاتي څنگه وخورو

زه سوچ کومه چې مهجوره! په دا گران وطن کښې
 وي به ټيکلې نن د ډېرو مزدورانو گوتي
 سلطانه ډېر دي ستا ملگري چې بهي چروته نه شي
 په وينو سرې به وي د ډېرو سلطانانو گوتي

««««»»»»

يادگېرنه: زمونږ يو لنگري و- هغه د سبزي سره خپله گوته غوڅه کړې وه
 - د ده نوم «سلطان»، و- ما دا نظم ده د زخمي گوتي تر اثر لاندې
 ليکله د ۷-

خوک دے؟

ژونده! ستا دکشمکش پہ مرحلو کبئی
پہ اوردو لارو روانو قافلو کبئی
چئی آہ نہ کوی او پبئی ابلئی روان دے
د منزل پہ اسره درومی پہ ازغو کبئی
د غیرت همت نه دک دا سرے خوک دے؟

د آرام پہ بنا پیریو مین نہ دے
د نشو پہ اور انگار لوغرن نہ دے
چئی یی بار د بل غمونه هم پہ سر دی
چئی پہ وچه زمکه بار د وطن نہ دے
د خولو پہ سمندر کبئی مھے خوک دے؟

امارت دے منتظر د چا خولو ته؟
رہا ورخ گوری د چا و تورو شیپو ته؟

هغه څوک د مے چي يي پروړي په قسمت دي؟
هغه څوک دي چي داني يي کړي ترپه توته
د وطن په شنو فصلونو ږلي څوک د مے؟

زه مهجور يم خبر له خپل قانونه
د خوږي لېلي خبريم له مجنونه
د ريا په جامو کله نه تېروزم
راته نه به بنايي نخبني له پښتونه
ماته مه وايه چي خپل او پرد مے څوک د مے

«««««»»»»»

يادگېر نه: زما دا نظم په روزنامه شهباز سمټبر کال 1970م کښي چاپ
شوه و-

د کاروان منځي په سر

روان موټر کښي د کاروان منځي په سر و مه زه
رو غوندي ماته مې زرگي لکه د چا ووئيل
»وکره عظمت ته د وطن د مزدورانو سلام،
خولي خولي شومه ملگري ته مې دا ووئيل

ته د تک تور هوار سرک خوندونه اخله دورمه
ما دلته پرېرېده چې د چا تويي خولي او گورم
»په اسو بلو د چا تناکي زه تبل غواړم
زه به د چا د لاس پټو کي دلته پرې او گورم،

چې د کاروان منځي په کلکه او بېره سینه
د تور بنامار غوندي تاویري راتاویري غوندي
د دې سرک په غاړه ناست یمه سوچونه کوم
خواری خواری د غریبانو رایادیري غوندي

وايم چې دلته چې تپريږي د موټر مالکه درته د چاټيکلې گوتې هم ياديږي کله؟ دلته وزگار شو سرک جوړ شو خو نه د غريب د چرته بل خايي کښې به لگيا وي وزگار يږي کله

چې په کلک غره کښې ستا موټر لاري ته لار جوړوي وايه اشناد فرهادي همت خښتن څوک د؟ هوار سرک چې پرې تک تور او هم صفا جوړ شو په دې تودو تارکولو سو لوعرن څوک د؟

وايه چې لارو پياده ستره ستومان و کورته ستا عېش کدو ته يې لنډ کړه اسان کړه منزل ټيکلې گوتې او ملاماته ټوله ورځ و لگيا د ټولې ورځ د محنت دې څومره ورکړو بدل؟ بس دومره څه چې وږي تږي او نهر بچي يې ډوډۍ دي و وختي خو او مومي او نه وي د بل نو دا غريب به وي لگيا سبابه بيارادرومي وي به لگيا او جوړوي به دې شاندار محل اوس راته وايه چې په حال د دې غريب اوليکم

او که نغمې اوليکې اوستايمه په زلفې ول ول
 اوس هم صفت د چا د شونډو او رخسار اوليکې؟
 اوس دې هم خيال دے ستمگره چې به ليکې غزل؟

نا کله نا اوس به قيصې ستا د ظلمونو ليکې
 اوس به سامان ستا د ژړا وي خندوم به دې نا
 اوس به زما د قلم ژبه وي او ستا ظلمونه
 اوس به د يو يو بدل اخلمه پرېردم به دې نا

مه جور غمجن غونډې راپاڅېدمه راغلمه خو
 ما په خو لو چې بې قيمته وي قسم کرې دے
 هر جاگير دار سرمايه دار ته به په ډاگه وايم
 چې د وطن په غريبانو دې ستم کرې دے

««««»»»»

د لیوني په مرگ

خلقو لږ ما خو هم خبر کړې. دا غوغا د خه ده
ماته هم ووايي قيصه دانن سباد خه ده
خه د حسرت او خه د غم ډکه فضا د خه ده
ماته هم وایي زړه مې چوي دا ژړا د خه ده

دا څوک چې کلي ته او څوک وهدیرې ته غغلي
بنکاري خو داسې څوک مړ شو د مې زمونږ د کلي

دومره پوهېږم چې د کلي څوک سره مړ شو
یا به هلک ویا بوډا او یا زلمه مړ شو
د چا عزیز و د چا خپل د چا پرد مړ شو
خو دا ماشوم وایي د کلي لېون مړ شو

سترگې مې سرې دي ژروي مې نن پردي غمونه
وايي رښتیا د لېونو وي لېوني غمونه

خدايگو که نن زمونږ د کلي مشر خان مړ و
هغه چې خان بولي د کلي نگهبان مړ و

هغه مالک زمونږ د گټې او تاوان مړو
هغه څښتن د بڼې حجرې او لومې مکان مړو

نو مابه نه و دا دومره په مرگي ژرلي
خومره چې نن مې دي په مرگ د لېوني ژرلي

ته چې کاواکه بې خبره په کوڅو گرځېدې
په رڼا ورځ هم گرځېدې په تورو شپو گرځېدې
په سر سرتوره گرځېدې په ابلو پښو گرځېدې
خوچې ژوند وې واک دې خپل ووبې جامو گرځېدې

اوس يې مړ شوې نو په خوښه د ژوندو کښې به چې
اوس تورو خاورو ته چې چې سپينو جامو کښې به چې

د هر ماشوم د لاسه کاني تا په سر زغملې
تا د ځوانانو گزارونه په تهر زغملې
تا د هر چا د لاسه هر څه لکه نر زغملې
مرهم د مالگې دي د تا پرهر پرهر زغملې

نن ليوښه ځکه ټول راغونډومه کله
ستا په مرگي په چغو چغو ژرومه کله

تانه پوښتنه چا ونه کړه چې په زړه دې څه دي
 څوک پوهه نه شو په هغه هم چې په خله دې څه دي
 هرچاته بد وي چا ونه کتل چې بڼه دې څه دي
 لېونی سترگې دې څه وایې په بانه دې څه دي

لاړې زمونږ د دنیا گۍ نه گیله من لاړې ته
 غمجن د ځکه واړه کله چې غمجن لاړې ته

تا پورې چا به چې څه توبه مسخره کوله
 تا به ځواب کښې معمولي شانتي گیله کوله
 یا به چې چا درته څه سپکه او سپره کوله
 تا به په خپله هم خبره دهغه کوله

خوار نه شي تاته جوړې مونږه خندي بنکارېدو
 لېونې نه وي درته مونږه لیوني بنکارېدو

خوار نه شي ستا جوړې زمونږه دنیا خوښه نه وه
 مونږ لېونې گنلې ستا خورښتیا خوښه نه وه
 د خوار غریب دې بې اثره ژړا خوښه نه وه
 د دنیا دارو دې مستي او خدا خوښه نه وه

نو تانه ځان ته اميري نه غريبي خوښه کړه
تا زندگي په هوښياري د لېوني خوښه کړه

مهجوره درومي په څه شان د شاه زلمي جنازه
ځي هديرې ته عجيبه غوندي شاهي جنازه
نه ايساريزې چرته هم په لاره ځي جنازه
نن په اوږو د عقل ځي د لېوني جنازه

د زندگي ستغي سپرې يې لکه خوب تېرې کړې
بني په مزه يې ورځې شپې د لېونتوب تېرې کړې

«««««»»»»»

يادگېرته: زمونږ په کلي کښي يو لېونه ؤ- هغه په کال 1974م کښي په
حق ورسېدو- هسي خو ډېر خلق مري او پېدا کيږي خو د ځينو خلقو
مرگ د سړي څه داسي احساسات راولړوي چې درک يې هغه ته خپله
هم نه لگي- ما دا مرثيه يا نظم د څه داسي احساساتو لاندې ليکلې دے
ځکه چې لېونه زما څه ترېور عزيز نه ؤ- خو لېونه ؤ او زمونږ د کلي ؤ-
دغه وخت زه هائي اسکول وانه کښي ووم-

د خان جبل

ټي وي هم ستا مخامخ د د درته ا م سي لگېدلې
که په سور اور کښې سوځېږي غريب ا م سي څه ليدلې
پوليس گپ در سره ولي خانه دغه ستا ريمانده د م
خو بيا هم د جبل نه تللو دې تا هر وختې ډيمانده د م
ستا په جبل کښې اوسېدل خو يقيني چې ډپر اسان دي
ستا په جبل کښې خو راحت د م خوشحالي ده سهولت د م
که رښتيا راباندې وايي ستا خو جبل نه د م جنت د م
ستا په جبل کښې اوسېدل خو يقيني چې ډپر اسان دي
حال دهغو خلقو گوره چې التايي او بزان دي

داسې جبل کښې دې تېر کړم کاش چې ټول عمر مه جوړ و م
دغه جبل سره د ټولو سهولياتو زما کور و م

«««««»»»»»

غمجن اختر

سحروختي چې خوشحالي دلي دلي راغلي
چې رپوي سري لويته هغه سيلی راغلي
بنکلیو جامو کښې شو ارمان د هر ماشوم تر سره
سرپه سندرو دي د چم گاونډ جینی راغلي
فضا خوشبويه چاپر چل شو سندريزه غوندي
د خوشحالي دکې لمحې د زندگي راغلي
د خونده دک د خوندي او بختور سحر د
د هري خوانه د اختر مبارکي راغلي

دا د جذبو د خوشحالي او سرمستو اختر د
خو که رښتيا وایمه دا بس د هغو اختر د

د چا چې شپې ورځې بدلې رابدلې نه دي
د چا چې کور د قسما قسم خورا کونو دک د

چې په تندي يې پرځې پرځې خولې نه را درومي
 د چا چې ژوند د عشرتونو را احتونو ډک د د
 بايد هغه دې نن لاسونه په نکر يزو سره کړي
 د چا چې کور د بې غمۍ سپين مړوندونو ډک د د
 هغه خو ژاري که اختر د خنداگانو ورځ ده
 په غم لرلې د چا ژوند چې له غمونو ډک د د

زړه چې غمجن وي د خوشۍ په نن سحر کښې څه دي
 څه شو که نوم يې د اختر د د په اختر کښې څه دي

نن زما ورونه بنديوان دي په پردي وطن کښې
 زه خبر نه يم چې د دويي به دا اختر څنگه وي
 خو سوچ کوم چې اخر دويي هم انسانان دي ربه
 دوي هم پوهيږي چې به دلته نن سحر څنگه وي
 سر په زنگون به څوک په خيال کښې محبوبه يادوي
 او څوک به ژاري چې زما به نن تېر څنگه وي
 دوي په اختر هم اغوسته نه شي نن نوې جامې
 سوچ به کوي چې به نن حکم د افسر څنگه وي

زه هم سپېره يم د اختر په ورځ ژړا کومه
 د چاپه ياد کښي دا عبثه مشغولا کومه
 اختر خونوم د خوشحالي د خو هغو ته نه د
 خوک چې د بد نصيب د لاسه په بد حال پراته دي
 خوک چې د يوې يوې آنې خبر غواړي په نوم د الله

په خاورو خريبي لاس نيولي کوي سوال پراته دي
 د چا د ژوند ملگري لارل همپشه د پاره
 د چا کورونه شوتالا واله کنگال پراته دي
 د سياست د لاسه کوندي د چا خوندي لونه
 او د چا وروڼه ترمي ترمي په بنگال پراته دي

مهجوره شه؟ که تش به نوم په ټول وطن اختر د
 د ژړا دک په غم لړلې او غمجن اختر د

««««»»»»»»

يادگېر نه: ما دا نظم د بنگله دېش د بېلېدو په وخت ليکله و کله چې
 زمونږ نوي زره 90000 فوځ د هندوستان په بېلا بېلو کمپونو کښي د
 جنگي قبيانو ژوند تېر و.

يو شاعر ملگري ته وصيت

که بيمار یم لږ مې خيال په ماه و سال که
د اويا کالونو تېر شومه ته خيال که
زه د مني زيړه پانه يم د ونې
چې در پر بوزم خاور به مې پائمال که
لکه ډېره بکلې پانه د سيمرغ
د يادونو په کتاب کښې مې سنبال که
د حالاتو له سيلۍ مې مرقد ژغوره
هسې نه چې خاوره يوسي ما کنگال که
د شعرونو مقبره کښې زمما قبر
درنه ورک نه شي زيارت يې کال په کال که
که دې وس ورسېد جوړ ترينه کتاب که
ورک شعرونه راپېدا مې له عيال که
دغه کار ته تر مودې مودې مه گوره

ابتدا يې که دې زړه غواړي امسال که
 دېره ښکلې ديباچه پرې نو شته کړه
 د يادونو ترې چاپېره يو دېوال که
 چې کتاب پرې دگلونو باغيچه شي
 هغه ښکلې ښکلې تکی استعمال که
 د ياری مې دومره حق درباندي نشته
 خوتۀ خېر دغه کار وکړه ما خوشحال که
 په قيامت کښې چې يو بل ته غاړپوځو
 دغه کار به د ياری هم استدلال که
 په سلگو د زنکدن کښې به زۀ وایم
 چې مهجور په دا ښېکړه لازوال که

«««««»»»»»

يو شعر

گل چې ستايې ازغي هم بدمۀ گنه
 دا خو ازغي دي چې گلونه ژغوري

بغاوت

وخته چي بيا دې ورځي شپي ځوريري
وينم او وايمه چي نبي ځوريري
ستا په تندي اي كائنا ته گورم
عن چي وري وري ذري ځوريري
دي وينو څنگونكي از مري ته زما
هم د حالاتو ارادي ځوريري
خبر د ځو توان د دي ليدونه لرم
چي حيا ناکي پښتنې ځوريري
خدايه آلپچي فولادي غوارمه
چي يې مړوند ته زولني ځوريري

د پرېغل د خوکی بازه

د غلیم د ارادو د زرکو شلې کړه وزرې
شابه بیا په مخه واخله دغه شنی سپینی کونترې
د حالاتو گډ وډي ته دهوا مخالف زور ته
چې زړه وانه چوې گوره ته الوت کړه لرې لرې
بیا په زور دې وزرو یو فضا کړه خان سازه
د پرېغل د خوکی بازه

نا خبرې د حملې نه سپل سپل شنی ډبرې گړخي
وزر جوړ کړه یو گزار ته چې یو یو شي ډبرې گړخي
غړی چگې دې نیولې مردار خورو په مردارو
زلزله یې په دنیا شه تپوسان بې ویرې گړخي
ته باچای یې د مارغانو اراده وکړه درازه
د پرېغل د خوکی بازه

ته بې خوفه بې خطره د پرېغل نه تر شواله
 د خوانۍ په طاقت گرځه د جنوب نه تر شماله
 استعمار د زمري هم کره هوسی ته بې مجاله
 هر غرور هره مستي هم چې د شېر اوځي له خياله
 ستا نر غوندي اواز د زور اور له هر اوازه
 د پرېغل د خـ وکي بـ ازه

ستا پنجې دي زما خوښې نوم دي هم د په ما گران
 له خوښۍ نه په خدا شم ته چې گرځي په اسمان
 د بدې ته دي چېران يم بې وقعته کړي مارغان
 يو وخت داسې و چې وو ستا هر صفت د مسلمان
 خو افسوس چې هغه لارل نا خبر يو مونږ له رازه
 د پرېغل د خـ وکي بـ ازه

ستا گزار چې تندرېز د په دنيا د شنو کونټرو
 و تسخير د کائنات د صحابه رض نيت بې وزرو
 تمنا د شهادت ته ضرورت نه وي د زغرو
 شهبازي گزار ته نه وي وخت د چغو د خبرو

ناخبر و ابو جهل هم له مغوذرض او له معاذه رض
د پرېغلل د څوکي بـازـه

په محل کښي مناسب نه دي ستا خالي او ستا خلي
د پرېه بد ښکاري مانو کښي بازه ستا د خالي خلي
أَشْدَاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رَحْمَاءُ بَيْنَهُمْ يَاسْت
بَازَانِ چانه دي ليدلي چې د يو بل سره ښلي
د مرحوم امت صفت د ټاکښي اوس هم ترو تازه
د پرېغلل د څوکي بـازـه

تاته اوس هم شابه ياده شهبازي د پلار نيکه ده
هاي افسوس زمونږ نه هېره نن ماضي د پلار نيکه ده
زندگي مو کله ياده حجازي د پلار نيکه ده
تاته ياده په بڼه ډول زندگي د پلار نيکه ده
ته د وخت د تېرېدو نه ځکه گرځي بي نيازه
د پرېغلل د څوکي بـازـه

ژاړم ځکه نشاني د تېر امت وينم په تا کښي
د بخښلو او وژلو وو خو يونه په هر چا کښي

تۀ يو نخبه د مرحوم امت يې پاتې په دنيا کښي
ستا جرات ستا حوصله ده په امت د مصطفى کښي
ستا په شان په هر باطل به وه حمله د دوي ممتازه
د پرېغلل د خـ وکې بـ ازه

ستا په زور کښي د وزرو عجيبه شان زور گيري ده
په پنجه کښي چې ستا راشي دا يې نخبه د مرگي ده
ستا صفت خبير شکن د م ستا حمله هم جېدري ده
د مارغانو په سومنات دې اراده د غزنوي ده
د مهجور د زړگي سره د محمود د زړۀ اياز
د پرېغلل د خـ وکې بـ ازه

««««»»»»

يو شعر

ا م شپونکيه د شنو غرونو ستا شپېلي کښي زندگي ده
اسويله پکښي غريزي اسويله ستا د زړگي ده

دهقان ته

په بغمرد خوشحالي دي تا محنت د
 د ژوندون باعث د نورو ستا همت د
 د وطن په خوړو خاورو کښي لوبېږي
 ستا مقام په خوړو خاورو کښي اوچت د
 ا د دهقانه د خوارو نه دي قربان شم

ته د ژوند عېش و عشرت خه پېژني
 ته خوب آرام د سره نه پېژني
 خه شه چې ته تر ټولو بڼه پېژني
 هغه ستا کار د هه يې ته پېژني
 د دي خبري بڼه جامونه دي قربان شم

چې سپر ا ب دي پرې فصلونه د وطن کړل
 چې پرې زيات د نعمتونه د وطن کړل
 چې سېوا دي پرې خوندونه د وطن کړل
 خوړ پټي دي چې باغونه د وطن کړل
 ستره وروړه د خولو نه دي قربان شم

««««»»»»»

پښتون ته

اے بهادره غېرتي پښتونه
اے ننګيالیه سرحدی پښتونه
اے د اسلام او د پښتو خاونده
چې يې شېدا په ازادي پښتونه

زړه خو مې غواړي چې دې وستایمه
خو دا لفظونه به له کومه غواړم
پښتونه ځوانه که د پلار غوندې شوې
نو ستا په پلار پسې به ونه ژاړم

پښتونه ځوانه ځواني ښکلې لري
چې خفه نه شي څو عېبونه هم شته
منم چې ژبه خود پلار وایي ته

د پلار دې نور خو میراثونه هم شته
د پلار شپې هم درته پاتې خوده
گوره چې هلته پتلونونه هم شته؟

پښتونه ځوانه ابدالي څوک و
تاته معلوم د ډنگیالې پښتون و
خه لري یاد شېرشاه سوري څوک و
هو هو خبريې بريالې پښتون و
وروره خوشحال د اکوړي څوک و
افرین پوی يې تور يالې پښتون و
پښتونه ځوانه گوره پر نه شې ته
د زمري زویه چې کیدر نه شې ته

ځان ته دنیا چې کوم چرانه نه کړي
دا بې همته به پښتون څنگه وي
خپله لېلی چې له سر گرانه نه کړي
داسې عاشق رښتیا مجنون څنگه وي
چې د غلیم خونه پرې وړانه نه کړي
اثر د هسې ځیگر خون څنگه وي

چې صدقه خپل زر له ځانه نه کړي
دغه قارون د بل قارون څنگه وي

پښتونه ځوانه پي د مور يادوه
آ غبرتي شوده خو تا څښکلي دي
انجام يې څه شو هغه نور يادوه
کوم چې اوده له دې دنيا تللي دي
ته دنیکا نو هغه شور يادوه
چې له دنيا په شور د چا تللي دي
چا کره اباده غبر اباده دنيا
خو هائے افسوس چې نن د چا ده دنيا
زه چې شم ځوان نو ابياري به دې کړم
د پښتون خاورې دا لوظونه کوم
کوشش بيا بيا د ابادی به دې کړم
لوظ کوم څو قسمونه کوم

د حيا دارو په حيا مې قسم
د وفا دارو په وفا مې قسم
د عاشقانو په ژړا مې قسم

د حسینانو په ادا مې قسم
د چگو غرونو په هوا مې قسم
او د شنو ونو په نخامې قسم
د سرو گلونو په گډا مې قسم
د بلبلانو په غوغامې قسم
د خوشحالو په شنه خندا مې قسم
او په موسم د پرېغل خوا مې قسم
په انتظار د چا دمې قسم
او د بیلتون په ورځ رنهامې قسم
په کار نامو د پېوندا مې قسم
په سیاست د شهزادا مې قسم
په دغه خپل بېگا سبامې قسم
د ازادۍ په ابتدا مې قسم

په بې وسلې کرې غزامې قسم
او دایمان په ولولامې قسم

چې لا تر اوسه امزریان پکښې شته
چې لا تر اوسه مومنان پکښې شته

چې لا تر اوسه مېرنيان پکښې شته
 چې لا تر اوسه تور زنان پکښې شته
 دا په مونږ څرانه لکه ځان خاوره
 زموږ د خپل پښتونستان خاوره

په دا قسم که دروغ ژن ومه زه
 پښتونه ځوانه بيا به وژن ومه زه
 که په رياسره غمجن ومه زه
 بيا به په خوم خصلت پمن ومه زه
 اوس يم حيران کومه قيصه اوليکم
 زه ستا صفت که مرثيه اوليکم

«««««»»»»»

يادگېر نه دا نظم ما په کال 1964م کښې ليکلې ؤ- چې زه د اتم جماعت
 طالب علم ووم- دغه څه خاص معياري نظم خونه دې خوزه يې بغيرد
 څه اصلاح او کمي بېشي نقل کوم- په دې خيال چې لوستونکو ته هم د
 اتم ټولگي ډېر هلک شاعر اندازه اوشي- او ماته هم د خپلې ډېرې لري
 ماضي څه يادگېر نه اوشي-

قطعات

غوخول د پردو زورونو اسان کار دے
د زخمي زورونو ملهم پټی مشکل دي
راشه دا کارونه زده کړه چي سره شي
سريتوب د غوخو زورونو رغول دي

واڼه کال 1969م

««««»»»»»

بیلوي سره دوه ورونه په بېگایا په سبا کښې
عجيبه غونډې منظر دے په نقشه د پښتونخوا کښې
د پوال هسک دے ترې دیدن ته دغړۍ هسکول گران دي
په ارمان به یؤ بل گورو د سپوږمۍ ښکلې رڼا کښې

««««»»»»»

ته پرونی قيصه هم مه ماته کوه
خو څار دې شم وعده هم مه ماته
دې تا په یوه مسکاماتيږي گلہ
ښکلیه زما توبه هم مه ماته

««««»»»»»

د سياست د پېچ و تاو په مينځ کښي
خبره ورځ په ورځ جنجال ته درومي
د جمهوريت د ناوې تره خفه د م
د اقتدار ډولۍ بنگال ته درومي

جمرو د کال 1970 م

«««««»»»»»

هره ورځ دې چې په نوي رنگ کښي وينم
ستا د حُسن ورځ په ورځ موسم بدليري
گل چې کومه جامه واغوندي خو گل وي
خوند کوي چې هر سحر شبنم بدليري

جمرو د کال 1970 م

«««««»»»»»

چې تا ووينم اشنا نو سوچ مې يوسي
خومره بنکلي دې د سترگو دا باڼه دي
ته خويې زما په زړه کښي خوتۀ وايه
بنکليه ياره چې دې تا په زړه کښي څه دي

جمرو د کال 1970 م

«««««»»»»»

سترگي هر خوا اړوم د چاپه تمه
 د زخمي زړگي زمانه درمان ورک دے
 خو ارمان دے چاته پته نشته خدايه
 چې زمانه خومره بنگلے جانان ورک دے

««««»»»»

اشنا دا شه عجب سرے يمہ زه
 شومہ جوت په عاشقانو کبهي زه
 بيمار دي زه يمہ خو تا غوارم
 د هسپتال په بيمارانو کبهي زه

نوبار کال 1973 م

««««»»»»

ليډرانو ته

مونږ ته لالیچ د دولت مه راکوئ
 زمونږ دا خپله غریبي بڼه ده
 خو مونږ له کاره په جلسو مه باسئ
 زمونږ دا خپله مزدوري بڼه ده

واپه کال 1969 م

««««»»»»

د سړي خو «هو»، او «نا»، وي د سړي
 هم بېگا هم يې سبا وي د سړي
 تش په ريره په برتونو هم کار نه شي
 چې خويونه زنانه وي د سړي
 وانه 1969م

««««»»»»»

يو تربور مې په «تورماندي»، دا خبره وکړه
 کور کبني د مړه و مے خو چې دومره لرې تللي نه و مے
 ما ورته اووې چې لا اوس هم ډېر راغلي نه يو
 وې يې چې کور دې مرگي پنگ کر مے چې بناغلي نه و مے
 ستمبر کال 2004م

««««»»»»»

خکه نه کسی زما د سترگو کسی
 چې پانده شو د هر چا د سترگو کسی
 زما کسی دې نه کسی د چا کسی
 که مې کسی د اشنا د سترگو کسی

مدل اسکول کر مه کال 1964م جماعت هشتم

««««»»»»»

چې دې په زړه باندي داغونه راکړل
بيا دې رتليي ځوابونه راکړل
غله سره يم په خله نه وایمه
گنې تا څومره تکليفونه راکړل

مېل اسکول کر مه کال 1964م جماعت هشتم

«««««»»»»»

عشق مې رښتونې دې دعوی کومه
که سر بدل دي ديار غواړي
خو دا قيصه خوراته گرانه شوه اوس
چې د خان لور ده مو تر کار غواړي

مېل اسکول کر مه کال 1964م جماعت هشتم

«««««»»»»»

چې پښتو د کليوالو په شان نه کړې
بيا پښتون چې ځان ته اونه وائي گوره
د ترلي مې د کمڅو سره سم نه دي
ستا دا ښکته لېدلي برېت تر بوره

مېل اسکول کر مه کال 1964م جماعت هشتم

«««««»»»»»

اشنا چې نه منې زما خبرې
 بنه ده نو خوښې مې دي ستا خبرې
 خدايېگو اشنا چې خه خبره خوده
 چا درته کړې دي نن بيا خبرې

«««««»»»»»

هيڅ يې هم قدر د جمهور نه کوي
 مستر بهتو د کړسې وپش غواړي
 د جمهوري گتې اميد يې نشته
 ځکه مجيب اوس بنگله دپش غواړي

«««««»»»»»

سياست په عاشقۍ کښې هم شروع شو
 مساوي تقسيم د بنکليو هم پکار دے
 څوک ساره ساره اهو نه کوي بيا هم؛
 يو نيم کس د ټولو بنکليو جاگير دار شي

«««««»»»»»

گرځي مي تل په زړه کښي څه غواړي
 هن اشنا در واخله زړه که زړه غواړي
 دا به له ما هېڅکله پوره نه شي
 ته تنکي زلمي په وينو سره غواړي

«««««»»»»»

پلار ته دې وايه چې انکار اونکړي
 پښتون زلمه يم ه زه مړي کوم
 خوزه هغه پښتون هم نه يم چې؛
 په سرو منگلو په تا پړي کوم

«««««»»»»»

چې پښتونخوا په وينو رنگ شوه ما څه ونه ليکل
 کوڅه کوڅه کښي مېله رنگ شوه ما څه ونه ليکل
 ما وي دځان سره به ټوله پښتونخوا ژړوم
 خو دقلم څوکه مي زنگ شوه ما څه اونه ليکل

«««««»»»»»

ز مونږ خبره به وي بله بله
خو تري دنيا جوړوي بله بله
ز ما يوه بس ده هغه نور دي اشنا
چې هره ورځ خوښوي بله بله

واڼه کال 1969م

«««««»»»»»

ما ورته وپل چې ښۀ د کار خلق دي
د ښۀ کړدار د ښۀ گفتار خلق دي
جانان مي رو غوندي په غوږ کښي او وې
،دا شاعران هم ښۀ وزگار خلق دي،،

«««««»»»»»

مدام د تنگ او د غيږت خبرې
او د خپل ملک او د ملت خبرې
خلق دي خپر د ټ هرڅه هرڅه وائي
مونږ به کوو د محبت خبرې

«««««»»»»»

حد را کوه راته حدونه مه رده
 د پر بنه مې پېژني شرطونه مه رده
 په ظلم مه گوره همت د پښتون
 په دا کوه کن د پاسه غرونه مه رده

واڼه کال 1969م

«««««»»»»»

بکلیه سبا به خدا ښه زده کله راځي
 لېونې زړه خو مې لاندې ژاري
 د مرگ په غم نه ده ژړا د مهجور
 خو په بې یاره زنکدن ژاري

واڼه کال 1969م

«««««»»»»»

ما وې تناکې به مې اووینې د پښو دلبره
 ابلې پښې ستا د کور په خوا کښې گرځېدلې یمه
 د خټو جوړ کورونه وړان د چا د لاسه دي پروت
 په ښکته پښه پښتونخوا کښې گرځېدلې یمه

«««««»»»»»

د غېرت په سر بازي کښي چې شي وروستو
 شرموي چې د قام غړي په شرمونو
 د ترلې مې حيا دارې کمځي ښي دي
 که تر بور مې خو نازيري په برېتونو

واڼه کال 1969م

«««««»»»»»

د دنيا په هر يو ښکلي څيز مين يم
 زه په حُسن مين يم په خلقونۀ
 هر څښتن د تورو سترگو زما يار د م
 زه په وارو مين يم په يوۀ

«««««»»»»»

ترينه اوري که تروې ترڅي خبرې
 خو حق تل خوري د باطل سره ډغړې

تاريخ وياړي د روښان په ملنگانو
 که لښکري د اکبر وې زور اوړي

«««««»»»»»

له کور چي اووخي پښتنه بي پردي
جامي يي هم وي داسي سپکي غوندي

چاته به ښکلي لکه حوره ښکاري
خو ماته ښکاري د شيشکي* غوندي

*شيشکه مسيد و کښي نخري ته وائي-

«««««»»»»»

سري ټول په نوم سري دي خو ښاغلي دي ټول چرته
دا ازلي برخه رسي يونيم بختور ته

لرښتون که سترگي پتي کړي چي خپردي زه خو بچ يم
د بونود مور بوئي به را سيري پښور ته

«««««»»»»»

ہائیکو

کشلي ځووني زيره پگري دې په سر
داسې کشيږي لکه وليژدې چې
په دواکي جينگ د مني زيږې گېلې

«««««»»»»»

زه تاپه خوب کښې ته ماخوب کښې وينې
چې زه ځان خوب کښې ته ځان خوب کښې وينې
راشه بدل کړو چې خوبونه سره

«««««»»»»»

دا بېر سر څيري گربوان يې ولې؟
ماوې چې دا لېونې ستا مينې کړم
اشنامې وېل چې دهشت گړد لیده شي

«««««»»»»»

اشنا ٲه زه او ته يو خا م شو سره
نو خيال كوه ٲه بد باطنه رقيب
ٲام كوه سر جيكل ستر ايٲك اون ه كڀري

««««»»»»

ما ورت ه وئيل ٲه دو مره بنكل ه ي ٲه ته
ٲه ستا ٲه شان به ٲه جهان كنب ه نه وي
اشنا م ه وٲل ٲه ٲايلوسي م ه كوه

««««»»»»

ختم شد

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**